

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

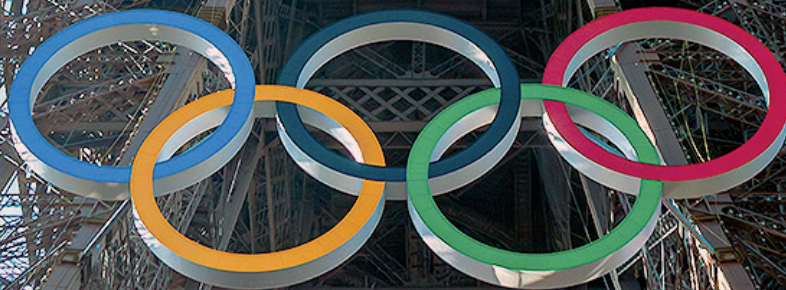
yt catalunya cristiana

45 Anys

Els Jocs de la Pau

A les portes de la celebració dels Jocs Olímpics de París, el Papa demana una treva i recorda la importància de l'esport per bastir ponts i enderrocar barreres

P 8-12

P. Hans Zollner: "Totes les persones necessiten protecció per créixer i desenvolupar-se en espais segurs"

P 25-29

Institut d'Antropologia

SUMARI

7 JULIOL 2024

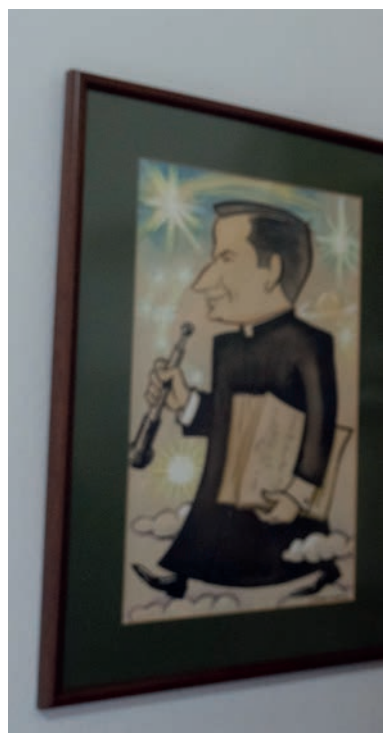
Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	23
L'entrevista	25
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

18-19

Els sacerdots i religiosos obrers de Reus i Tarragona

La historiadora Neus Baena
Gallardo ha estudiat aquest
fenomen

20

Obertura del procés de beatificació de **María Mercedes Antelo**

La religiosa dardera va ser assassinada l'11 de novembre del 1936

21

Jerusalem, la pau primordial

Els habitants de la Ciutat Santa sempre s'han saludat amb la paraula "pau" en tots els idiomes

38-40

Entrevista a **Mn. Francesc Nicolau**

És el col·laborador més veterà del nostre setmanari

EDITORIAL

Esport amb ànima

Les grans competicions esportives no fan vacances. I no ens referim només als Jocs Olímpics de París, que tindran lloc del 26 de juliol a l'11 d'agost.

Des de fa unes setmanes es disputa, en l'àmbit del futbol, l'Eurocopa i la Copa Amèrica. La màquina esportiva de fer diners no té aturador.

L'esport d'elit mou molts diners i, per tant, molts interessos que de vegades no són prou transparents. Hi ha dictadures que vulnereu els drets humans més elementals que es blanquegen a ulls del món gràcies a les competicions esportives d'alta volada. L'esport, aleshores, esdevé una tapadora en mans de desaprensus.

Però l'esport té una altra vessant molt positiva, i és aquí on l'Església posa l'accent. Coneixem els beneficis individuals de practicar un esport, en el sentit que esdevé una autèntica escola de virtuts com són l'esforç, la disciplina, la fraternitat i fins i tot l'espiritualitat. Però també a nivell social pot ajudar a canalitzar el clam unànim a favor de la pau i de la justícia social.

Per això, el papa Francesc insta a aprofitar el gran esdeveniment mundial que seran els Jocs Olímpics de París per demanar una treva a favor de la pau. A través del pròleg del llibre *Jocs de Pau, l'ànima dels Jocs Olímpics i Paralímpics*, el Papa ens ha recordat una vegada més la importància que pot tenir l'esport per "construir ponts, enderrocar barreres i promoure relacions pacífiques de manera concreta". Es tracta, doncs, d'afavorir un esport amb ànima, més necessari que mai.

.....

☐ Edició en castellà

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

A/e titular del compte _____

--	--	--	--	--	--

 Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

EVA FERNÁNDEZ

@evaenradio

26/06/2024

Corresponsal de la Cope al Vaticà

El Papa disposa que s'instal·li una planta agrovoltaica que asseguri el sosteniment energètic de l'Estat de la Ciutat del Vaticà. Es construirà a la zona extraterritorial de Santa Maria di Galeria, *motu proprio* "Germà Sol"

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA

@OmellaCardenal

25/06/2024

Arquebisbe de Barcelona

A pocs mesos de l'inici de l'assemblea general del Sínode, aquest dilluns vaig tenir l'honor de participar en una audiència privada dels membres del Consell Ordinari de la Secretaria General del Sínode amb el Papa

ANTONI GELONCH

@Antoni_Gelonch

24/06/2024

Historiador

Continuen les bones notícies al voltant de l'orgue de la catedral de Lleida: ja ha començat el procés d'afinació de l'instrument, un procés que durarà uns 2 mesos. El concert inaugural està previst per al 29 de setembre, Sant Miquel. Agendes a punt!

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

LA SETMANA GAUDÍ

La IV Setmana Gaudí, organitzada pel Centre d'Estudis Avançats Antoni Gaudí, s'ha viscut enguany del 25 al 28 de juny per apropar la figura de l'arquitecte des dels vessants personal, arquitectònic i artístic. S'ha centrat en els mecenes, els pensadors i els poetes. Rosa Ribas, directora del Centre d'Estudis Avançats Antoni Gaudí, va explicar en una entrevista al programa *Sense distància*, que les jornades "s'adrecen bàsicament a mestres i professors, però estan obertes a qualsevol interessat en aquesta temàtica, sempre amb una

resposta molt positiva fins ara".

A les sessions, s'ha aprofundit en les persones disposades a encarregar obres a Gaudí, així com en els intel·lectuals que van influir en el seu pensament. Rosa Ribas va destacar que aquestes persones "van marcar l'arquitecte de manera important, entre elles també els eclesiàstics, fins al punt que es va formar tot un univers des d'una gran col·laboració". A més, la IV Setmana Gaudí ha analitzat el context històric i cultural que va inspirar les obres emblemàtiques d'Antoni Gaudí.

Zoom MACIÀ GRAU

Després de la tràgica nit de Sant Joan al barri de la Font de la Pólvora de Girona, que va deixar dos morts i diversos ferits, el 25 de juny l'Ajuntament de la ciutat va convocar un minut de silenci en senyal de dol per les víctimes. L'acte, amb l'assistència de l'alcalde Lluç Salellas i de diversos representants municipals, va comptar també amb la participació del bisbe fra Octavi Vilà, que va acompanyar els familiars i amics de les víctimes.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

8 de juliol del 2013

Viatge, gairebé per sorpresa, del papa Francesc a l'illa de Lampedusa; és la primera sortida fora de Roma com a Pontífex

Contrapunt

La pastanaga i el llibre

PEPE COLLADO
Periodista

La cultura de masses ha estat atropellada per les xarxes socials

En què s'assemblen una pastanaga i un llibre? La resposta està inclosa en la paraula "cultura". El llatí ens ajuda amb el significat etimològic de "cultura". Significa conrear. Treballar la terra per aconseguir que fructifiqui. La cultura hauria de ser el cultiu del nostre intel·lecte per aconseguir un desenvolupament personalitzat. Si conreem bé la terra podem obtenir pastanagues o altres vegetals. El cervell ben culturitzat o conreat pot fer-nos éssers humans capaços d'entendre la realitat que ens envolta. D'aquí a la llibertat i la felicitat només hi ha un pas. Ja sabem en què es poden assemblar una pastanaga i un llibre.

Hem viscut i vivim tres tipus de cultures: elitista, popular i de mas-

ses. La cultura d'elit o popular exigia coneixement i saviesa als seus seguidors. La cultura de masses només demana a la seva audiència consum, sense cap coneixement. Vistos els antecedents de la cultura i reconeixent que ara vivim els temps de la cultura sense esforç, seria bo fer-se una nova pregunta. La digitalització de tot fenomen cultural, sigui antic o modern, pot recuperar la quinta essència de la cultura, és a dir, conrear l'intel·lecte com qui conrea pastanagues? La resposta la sabem tots. No.

La cultura de masses ha estat atropellada per les xarxes socials. Una nova cultura digital que domina l'individu atrapant-lo amb missatges curts, repetitius i amb imatges que congelen la seva capacitat de de-

cisió. Sembla que, de nou, és més fàcil conrear una pastanaga en un hort urbà que obtenir un llibre, llegir-lo, gaudir-lo i entendre'l, sobretot per als més vulnerables. Aquests que viuen en la pobresa i que són veïns nostres. Fer arribar la cultura a aquestes persones només requereix una actitud per part nostra: voluntat.

Acudeix a qualsevol oenagè, sigui cristiana o no, i digue'ls que vols crear un club de lectura entre els usuaris d'aquesta entitat. Dedicat a llegir-los llibres divertits, contes, per exemple. Explica'ls què significa aquesta història que acabes de llegir. Anima'ls a continuar les seves pròpies històries. Viu amb ells aquestes experiències. Explica'ls per què s'assemblen una pastanaga i un llibre. ■

Rosa Deulofeu (1959-2004), el somriure de la fe

Rosa, el somriure engrescador

ANNA FORMATGER
Treballadora Social en l'àmbit de la Justícia

Sempre cercava moments de silenci per trobar-se amb Déu

Vaig conèixer la Rosa Deulofeu l'any que va ser nomenada pel cardenal Ricard Maria Carles delegada de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona. Llavors jo ja hi col·laborava i vaig continuar la meva vinculació fins que ens va deixar per anar a la casa del Pare. De seguida em vaig adonar que era una persona de tracte fàcil, propera, senzilla i sempre disponible. Ella va viure aquest encàrrec amb una gran responsabilitat i estimació a l'Església i als joves. Per a ella no era una feina qualsevol, era la seva missió al servei de l'Església per portar

l'Evangeli als joves. La pregària era innata en ella i sempre cercava moments de silenci per trobar-se amb Déu. Vaig poder assistir a moltes xerrades que feia arreu tant a par-ròquies, moviments, escoles, grups, etc., així com d'altres de fora del bisbat. Puc dir que sempre va intentar ser una persona creïble en el seu dia a dia i testimoniar el que vivia. La pregària era fonamental en la seva preparació fruit d'una profunda meditació —"Les he de passar abans pel cor".

Era un goig escoltar-la amb el seu somriure engrescador que animava

a seguir Jesús. Era fàcil apropar-se i parlar amb ella i tenia temps per a tothom i poc per a ella. Quan se li va diagnosticar la malaltia des del primer moment ho va acceptar i mai no es va queixar posant-se en mans de Déu. Als qui la coneixem bé se'ns hauria fet estrany una actitud diferent d'aquesta. Tot i així no li van ser gens fàcils tots aquells mesos de malaltia —"Jo sé que Crist vol el millor per a mi". No va perdre mai el seu somriure i encara va fer un darrer servei pòstum a la diòcesi amb els comentaris de l'Evangeli per al Full Dominical. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Conduïm amb responsabilitat

Durant els mesos d'estiu les carreteres i les autopistes s'omplen de cotxes amb motiu de les vacances. Per això cal que reflexionem una mica sobre com conduïm i com compartim la via pública amb els altres. Sabem que tenim el deure cívic i moral de conduir bé, amb prudència i respectant les normes del trànsit en benefici de tots els usuaris d'aquest espai comú, però no sempre ho fem.

Ja fa anys, la Conferència Episcopal Espanyola va instituir la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit, que se celebra cada any coincidint amb el primer diumenge de juliol. És una iniciativa que vol promoure la seguretat vial. Aquest és un repte molt important que s'afegeix a les campanyes institucionals de conscienciació que es van fent. Des de l'Església es vol incidir en una qüestió de consciència, en el valor que donem a la vida.

Segons diuen els experts, la majoria dels accidents de circulació es deuen a errors humans: velocitat excessiva, avançaments prohibits, incompliment dels senyals de trànsit, excés d'alcohol, ús del mòbil, etc. Errors que haurien de ser evitables si tots fóssim conscients i tinguéssim el convenciment que la vida és un bé preciós que cal respectar sempre.

“La vida humana és sagrada —ens recorda el Catecisme de l'Església catòlica—, perquè, des del seu origen, és fruit de l'acció creadora de Déu i sempre es manté en una relació especial amb el Creador, el seu únic fi.”

(CEC, n. 2258). Això mateix és el que el papa sant Joan Pau II va subratllar en la seva encíclica *Evangelium vitae* dient que “l'Evangeli de la vida és al centre del missatge de Jesús” (n. 1) i afegeix que “l'ésser humà està cridat a una plenitud de vida més enllà de les dimensions de la seva existència terrena, ja que consisteix en la participació en la vida mateixa de Déu” (n. 2).

En l'apartat del Catecisme dedicat al cinquè manament —“No matis” (Ex 20,13)— hi ha una reflexió sobre el respecte a la vida humana i d'allò que pot ser-li perjudicial. Es refereix a tota mena d'excessos, l'abús del menjar, de l'alcohol, del tabac i dels medicaments (cf. CEC, n. 2290). Uns excessos que ens perjudiquen i alguns poden provocar accidents, per exemple, quan conduïm en un estat d'embriaguesa o amb un excés de velocitat. Tant la nostra vida com la dels altres són un do de Déu i tots en som responsables, no només de la nostra vida, sinó també de la dels altres i estem obligats a evitar tot allò que la pugui malmetre o suprimir.

Benvolguts germans i germanes, les carreteres són vies de comunicació que ens permeten arribar a molts llocs. Hi circulem per anar a la feina, per visitar persones, per conèixer nous entorns, en definitiva, ho fem per necessitat, però també per plaer. Que sant Cristòfol (“el que porta Crist”), patró dels conductors i protector dels viatgers, ens acompanyi sempre en els nostres trajectes i viatges. ■

El Papa demana una treva durant els Jocs Olímpics i recorda la importància que pot tenir l'esport a l'hora de construir ponts i enderrocar barreres

Guillermo Simón

ELS JOCS OLÍMPICS, UNA OPORTUNITAT PER A LA PAU

MACIÀ GRAU

Amb motiu de la celebració dels Jocs Olímpics de París, que comencen oficialment el 26 de juliol, el mes de juny passat es va presentar a l'Estadi Olímpic de Roma el llibre, editat en italià, *Jocs de Pau, l'ànima dels Jocs Olímpics i Paralímpics*. Publicat per la Libreria Editrice Vaticana i promogut per l'Athletica Vaticana, aquest llibre és tota una declaració d'intencions del papa Francesc per a aquests Jocs Olímpics, durant els quals ha demanat que es respecti la treva olímpica: "Els Jocs Olímpics i Paralímpics de París són una oportunitat per a la pau", diu al pròleg d'aquesta publicació. De fet, aquesta treva olímpica que desitja el Papa, ja es feia als Jocs de la Grècia antiga, un període durant el qual cessaven tots els conflictes.

El 26 de juliol
començaran els Jocs
Olímpics de París.

PAPA FRANCESC:
“Els Jocs Olímpics i Paralímpics de París són una oportunitat per a la pau”

CARDENAL TOLENTINO
“Ningú no neix campió, però pot arribar a ser-ho mitjançant un entrenament intens i constant”

IGNASI TALÓ
“A l'esport podem trobar moltes virtuts que ens ajuden a créixer com a persona”

CARLOS “LITUS” BALLBÉ
“La pràctica esportiva és un camí de santedat més”

El llibre “Jocs de Pau, l'ànima dels Jocs Olímpics i Paralímpics” es va presentar el 17 de juny a l'Estadi Olímpic de Roma.

A través d'aquest pròleg, el Papa ens ha recordat una vegada més la importància que pot tenir l'esport per “construir ponts, enderrocar barreres i promoure relacions pacífiques de manera concreta”, i ho ha fet en el millor moment possible, a les portes de la celebració d'un esdeveniment que comptarà amb la participació de més de 10.000 atletes de 206 països i que segueixen els mitjans de comunicació d'arreu del món. En aquest sentit, durant la presentació del llibre, Vincenzo Parrinello, que ha coordinat la publicació (recull el testimoni de 85 esportistes olímpics i paralímpics), també va aprofitar per remarcar que l'esport “no és victòria a tota costa, sinó una riquesa de valors que poden contribuir a ajudar el món a trobar la pau, un bé que cal perseguir en cada context humà i social”.

Per fer de l'esport un autèntic motor de pau i diàleg, la Santa Seu compta amb la Pastoral de l'Esport des de fa dècades, i gràcies a l'impuls del mateix Francesc, cada vegada s'està treballant més a fons per promoure la cultura de l'encontre i de la fraternitat entre pobles a través de l'esport. Un exemple el trobem en l'Athletica Vaticana, que treballa per esdevenir un autèntic testimoni de tots els beneficis que pot aportar la pràctica

esportiva. Aquest equip, que va rebre el reconeixement com a primera associació esportiva vaticana el 2019, ha demostrat que l'Església i l'esport poden anar de bracet.

L'ESPORT, UNA ESCOLA DE VIRTUTS

Una de les claus per entendre la importància que ha tingut i pot tenir l'esport per a la humanitat la va donar el cardenal José Tolentino de Mendonça, prefecte del Dicasteri per a la Cultura i l'Educació, durant la presentació del llibre *Jocs de Pau, l'ànima dels Jocs Olímpics i Paralímpics*. El cardenal va manifestar que “ningú no neix campió, però pot arribar a ser-ho mitjançant un entrenament intens i constant”. Aquesta frase ens recorda un fragment de la carta de sant Pau als Colossencs 3,23: “En qualsevol tasca que emprengueu poseu-hi l'ànima, com si fos pel Senyor i no pels homes”, i és que l'esportista exitós és el que s'esforça al màxim, el que sempre intenta donar el millor de si mateix.

Aquest conjunt de valors que necessita un esportista per assolir l'èxit, com ara l'esforç, la disciplina o la fraternitat, fan de l'esport una autèntica escola de virtuts, que ens poden ajudar a créixer com a persones. En aquest sentit, Miquel Àngel Barbero

Vatican Media

Barrios, director dels graus d'Educació de la Universitat Abat Oliba CEU de Barcelona, ja ens va recordar en el número 2330 de *Catalunya Cristiana* que l'educació en virtuts no passa de moda, i que precisament les institucions catòliques haurien d'estar atentes a les novetats culturals susceptibles d'esdevenir oportunitat per al creixement personal, com és el cas de l'esport: "La vida de l'esportista ofereix multitud de similituds amb la vida de l'estudiant, i això posa a la nostra disposició una àmplia font de models, tan necessaris en els nostres dies", ens deia.

Precisament per conèixer de primera mà com és la vida de l'esportista i tots aquests beneficis que comporta la pràctica esportiva, el 31 de maig el periodista de Ràdio Estel Ignasi Miranda va dedicar el seu pòdcast *Conexiones* a la Pastoral de l'Esport. A través d'un reportatge molt extens i detallat que es pot trobar a la pàgina web de Ràdio Estel, va entrevistar diversos testimonis que han dedicat tota la vida al món de l'esport i que tenen un denominador comú: tots reconeixen que l'esport és una gran eina per a la integració i l'educació de les virtuts.

Un d'aquests testimonis és l'Ignasi Taló, que va practicar l'atletisme

fins als 30 anys, i va arribar a quedar en segona posició en un campionat d'Espanya en la disciplina dels 1.500 metres llisos. Actualment, Taló continua vinculat al món de l'esport, ja que és el director de la Fundació Brafa, una escola esportiva de futbol i de bàsquet dedicada a la formació a través dels valors de l'esport. Com explica, l'esport és una realitat que connecta amb la vida i amb tots els valors humans, oberts també a la transcendència: "A l'esport podem trobar moltes virtuts que ens ajuden a créixer, com la perseverança, l'optimisme, l'autocontrol... a més, ens ajuda a transcendir i arribar a Déu, perquè l'esport és bella, és superació, una escola". A la seva fundació, un dels lemes és precisament "Més enllà de la victòria", ja que els principals objectius són aconseguir que l'esport no es limiti a la competició, sinó que ajudi a créixer els que el practiquen i que fins i tot pugui ajudar-los a descobrir Déu.

LA PASTORAL DE L'ESPORT

Per potenciar tots aquests valors com fa la Fundació Brafa, la Conferència Episcopal Espanyola té la seva pròpia Pastoral de l'Esport, actualment dirigida pel capellà Carlos "Litius" Ballbé, vicari de la parròquia dels Sants Gervasi i Protasi de la Bonanova i exjugador internacional d'hoquei amb la selecció espanyola, amb la qual va participar en els Jocs Olímpics de Londres el 2012. Mossèn Litus, que va ser un dels entrevistats per Ignasi Miranda, no va desaproveitar l'ocasió per recordar que els darrers anys, l'Església s'està interessant cada vegada més per l'esport, on encara hi ha un gran camí per recórrer: "L'esport és present en la vida de moltes persones, i l'Església s'ha adonat que hi ha molts esportistes que necessiten cuidar la seva espiritualitat també dins d'aquest àmbit. A Déu li importa tot el que

Mossèn Litus va participar en els Jocs Olímpics de Londres.

és humà, i una d'aquestes coses és l'esport."

Un dels primers passos que ha fet aquesta Pastoral va ser la celebració de la I Jornada d'Esport i Fe (deporteyfe.com), que va tenir lloc al Col·legi Salesians de Pamplona el març del 2023. Després de l'èxit de participació, aquest any, el mes d'abril, la Facultat de Teologia Sant Isidor de Sevilla n'ha acollit la segona edició, que té l'objectiu de dialogar al voltant de les fórmules i estratègies que ajudin a treballar l'esport en l'àmbit educatiu, perquè pugui ser un instrument per transmetre els valors cristians. La celebració d'aquestes dues jornades ha servit per connectar un gran nombre de persones que ja treballaven en l'àmbit de l'esport i la fe, i ja s'està treballant per a l'edició del 2025.

Mossèn Litus té clar que gràcies a la tasca que realitza la Pastoral de l'Esport, la gent cada vegada més s'està adonant que la pràctica esportiva és "un camí de santedat més, i que els esportistes tenen la possibilitat de ser sants a través de l'esport". "L'esport ens ajuda a superar els nostres límits, i fins i tot les derrotes ens poden servir com una lliçó de vida", afegeix.

EL TESTIMONI DE LES GRANS ESTRELLES ESPORTIVES

A l'hora d'aconseguir que l'esport sigui també un mitjà per transmetre la fe, i que com diu Ignasi Taló, ens ajudi a trobar Déu, fan un paper molt important les grans estrelles del món de l'esport, que aglutinen milions de seguidors arreu del món. En aquest sentit, Mn. Litus reconeix que l'Es-

glésia necessita que hi hagi més testimonis de grans atletes professionals, ja que al capdavant, són un exemple a seguir pels més joves.

Afortunadament, no és gaire difícil trobar esportistes d'elit que hagin declarat la seva fe públicament. Un exemple el trobem en l'actual millor jugador de golf del planeta, Scottie Scheffler (Nova Jersey, 1996), que en nombroses ocasions ha utilitzat les rodes de premsa per donar les gràcies a Déu pel do que li ha donat: "Se m'ha donat el do d'aquest talent per jugar i l'utilitzo per a glòria de Déu", deia just després de guanyar el Masters d'Augusta, el mes d'abril. Com ell, hi ha altres estrelles que no amaguen les seves creences, com per exemple la tennista americana Coco Gauff, número dos del món de la WTA, que sempre fa una pregària abans de cada partit: "Des que tenia vuit anys, el meu pare i jo resem junts abans dels partits, no per la victòria, sinó perquè jo i el meu oponent estiguem protegits. Després del partit, dono les gràcies a Déu per l'oportunitat que m'ha donat", deia després de caure eliminada de Wimbledon.

Gràcies al testimoni d'aquests esportistes, molts dels seus seguidors poden apropar-se a Déu i a la fe, tot i que com recorda el mateix Litus, l'Església fa bé de diferenciar entre les creences i les celebracions d'alguns jugadors, ja que no sempre són necessàriament catòlics. Com reconeix, malauradament no tots els esportistes donen el millor exemple: "Hi ha coses dins de l'esport que no estan bé; de vegades els éssers humans

són exemple de mala praxi i això no ens agrada, però passa en molts altres ambients. Cal intentar que l'Església ajudi a fer sortir tots els aspectes positius de l'esport. Tant en l'àmbit personal com en l'espiritual."

L'ESPORT, MITJÀ PER ACONSEGUIR UN FUTUR DE DIÀLEG I DE PAU

A l'espera de saber si, com han demanat el Papa i l'ONU, durant els Jocs Olímpics de París s'aturarà la tragèdia de les guerres i hi haurà una treva, l'esport està demostrant cada vegada més que pot tenir una gran rellevància, tant dins de l'Església com en la resta de la societat. En l'àmbit educatiu, pot esdevenir una autèntica escola de valors ètics, socials, i espirituals, on els alumnes poden aprendre a donar el màxim d'ells mateixos. A la vegada, pot ser un mitjà que faciliti un futur de diàleg i de pau. Aquesta és l'esperança del papa Francesc, que espera que l'esport "promogui relacions pacífiques de manera concreta", i que es pugui convertir en un autèntic "antídoto" contra la guerra.

Sigui com sigui, la gran tasca que s'està fent des de l'Església —com ho demostren les Jornades d'Esport i Fe promogudes per la Pastoral de l'Esport de la CEE o la participació de l'Athletica Vaticana en el Campionat dels Petits Estats d'Europa, celebrat a Gibraltar el mes de juny— ha posat de manifest que la comunitat cristiana cada vegada està més en contacte amb la comunitat esportiva mundial. Dos mons que comparteixen molts valors i que ajuden moltes persones a ser millors. ■

TERESA PUEYO-TOQUERO
Universitat Abat
Oliba CEU

La Càtedra Internacional de Bioètica Jérôme Lejeune va celebrar a Roma el seu II Congrés Internacional

“Per curar primer has de saber; per saber primer has de comprendre” (Jérôme Lejeune)

Quina és la frontera del que és humà? Quina dignitat té un ésser format de gens humans i animals? Es poden desenvolupar ventres artificials com a alternativa a l'avortament i per salvar prematurs, o això conduiria a l'externalització i mercantilització de la gestació?

Per respondre aquestes preguntes i moltes d'altres, la Càtedra Internacional de Bioètica Jérôme Lejeune va celebrar a Roma el seu II Congrés Internacional, titulat *Jérôme Lejeune i els reptes de la Bioètica al segle XXI*. Aquest congrés, que s'està consolidant com la trobada de referència en el món de la bioètica catòlica, va comptar amb 42 ponents i 400 participants, inclosos destacats experts en bioètica, medicina, filosofia i dret d'arreu del món.

Jérôme Lejeune va ser un genetista francès conegut per haver descobert la causa genètica de la síndrome de Down. La seva investigació pionera li va valdre reconeixement mundial i el va posicionar com un defensor de la vida i la dignitat humana des de la concepció fins a la mort natural. Es va oposar fermament a l'eugenesia i va treballar per millorar la qualitat de vida de les persones amb discapacitats intel·lectuals.

Amb la intenció d'honrar el seu llegat i defensar la dignitat humana, el Congrés es va organitzar com un espai de formació i diàleg sobre els reptes bioètics contemporanis. Les presentacions van abordar temes com l'experimentació amb embrions, la transsexualitat, el transhumanisme, l'ètica del final de la vida, la discapacitat genètica i les noves fronteres de la biotecnologia i la neuròtica.

La manca d'un compàs ètic en el desenvolupament de la biotecnologia i la mercantilització de la ciència estan dibuixant un panorama desolador i a una velocitat vertiginosa, en la qual l'ésser humà es considera mera matèria i, per tant, una dada de partida per a qualsevol cosa que el desig anhel i en permeti un rèdit econòmic. Per això, són absolutament necessaris espais de formació com el Congrés celebrat a Roma, per comprendre les complexitats tècniques i ètiques de les noves tecnologies biomèdiques i poder donar una resposta que protegeixi la dignitat de la persona en totes les seves dimensions.

Celebrem també que la III edició del Congrés ja hagi estat convocada: se celebrarà a la Ciutat Eterna el 30 i 31 de maig del 2025. ■

LES PONÈNCIES DEL
CONGRÉS ES PODEN
VISUALITZAR EN OBERT A:

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim el viatge del **cardenal Parolin** al **Líban**, recordem els **sacerdots i religiosos obrers** de **Reus i Tarragona**, i assistim a l'obertura de la **fase diocesana** del procés de **beatificació** de **María Mercedes Antelo**

Agustí Codinach

El dimarts 25 de juny, la secretària general i cancellera de l'arquebisbat de Barcelona, Màrión Roca, va llegir el decret de constitució de la investigació diocesana de la causa de presumpte martiri de la serventa de Déu Gna. María Mercedes Antelo (1891-1936).

El cardenal Parolin visita el país dels cedres

El Papa, amb el Líban en aquests moments de tensió extrema

ÁNGELES CONDE
Corresponsal a Roma

L'expansió del conflicte al Líban podria ser apocalíptica." Són paraules de Martin Griffiths, secretari general humanitari de l'ONU en referència a la possibilitat que Israel entri en guerra contra Hezbollah al sud del Líban. Mentre un dels més alts representants de les Nacions Unides posava paraules al gran temor que plana sobre tota la regió, el cardenal secretari d'Estat, Pietro Parolin, visitava el país dels cedres per portar la proximitat del Papa a aquesta terra santa a la qual podria arribar la guerra. Aquesta perspectiva atemoreix i desespera els libanesos. Per això, molts han vist en aquesta visita un signe d'esperança.

El Líban és el país de la regió amb més presència cristiana. Alguns la xifren entorn del 30-40%, però és difícil de quantificar. El que sí que està clar és que en el darrer segle ha disminuït dràsticament. No és fàcil la vida en la que va ser definida com "la Suïssa del Pròxim Orient" abans de la guerra civil que, del 1975 al 1990, va destruir el país completament. La bonança econòmica mai no ha tornat i l'estabilitat política és una utopia. Les devaluacions contínues de la lliura libanesa, els estralls de la pandèmia del Covid o l'explosió del port de Beirut han enfonsat en la pobresa més del 80% dels seus 5,6 milions d'habitants. Tampoc no és fàcil assumir la pressió del milió i mig de refugiats sirians que acull, segons ACNUR. És possible, però, que siguin mig milió més els que no hagi registrat oficialment Nacions Unides. Al Líban

també viuen refugiats iraquians i, sobretot, palestins.

En aquest context, l'Orde de Malta, present des de fa 70 anys al Líban, atén la població exhausta d'unes circumstàncies enquistades. A través de 60 programes diferents en el camp de la salut, l'assistència a nens i grans o l'agricultura, responen a les mancances institucionals i arriben a tot aquell que els necessita, independentment de la seva religió o procedència. Arriben, per exemple, als refugiats en llocs com la vall de la Bekaa, on es registra més concentració de població siriana. Allà les religioses de la Caritat de Besançon gestionen des del 1992 un dispensari que s'ocupa dels libanesos i sirians amb pocs recursos. Els seus treballadors són cristians i també musulmans i drusos. Tots porten amb orgull a l'uniforme la creu de Malta perquè són conscients que aquesta organització fa bé a tot el poble. En aquesta zona, l'Orde també compta amb una unitat mòbil medicalitzada que recorre els pobles i camps de refugiats proporcionant assistència mèdica gratuïta en la seva gran majoria a musulmans.

L'Orde de Malta al Líban desitjava mostrar aquesta realitat al cardenal Pietro Parolin. Han calgut dos anys per concretar la visita que el secretari d'Estat ha fet de la mà d'aquesta institució que és tota una potència caritativa al món. Diferents circumstàncies havien obligat a posposar contínuament aquest viatge. Però la Providència ha volgut que s'hagi produït justament quan l'esperança més flaqueja i plangen novament els fantasmes d'una guerra amb Israel, com el 2006.

La seva estada al Líban ha coincidit amb la festa de Sant Joan Baptista, que és a més patró de l'Orde

Orde de Malta al Líban

de Malta. El cardenal va presidir una missa en aquesta jornada en la qual va transmetre un missatge ja repetit per Francesc. Va instar "tots aquells que tenen responsabilitat perquè escullin el president libanès el més aviat possible i el país pugui gaudir novament de la necessària estabilitat institucional amb la qual afrontar seriosament els desafiaments actuals". Fa més de dos anys el papa Francesc havia demanat com a condició per visitar el país que la classe política es posés d'acord en la conformació d'un govern. L'actual fa

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Testimoni de transformació

Han calgut dos anys per concretar aquesta visita del secretari d'Estat vaticà.

gairebé dos anys que està en funcions. El cap de la diplomàcia vaticana es va reunir precisament amb aquestes autoritats en funcions, amb el president del Parlament, Nabih Berri, i amb el primer ministre interí, Najib Mikati. L'acord ha d'arribar per nomenar un president del país que, segons la Constitució libanesa, ha de ser cristià, mentre que el primer ministre ha de ser musulmà.

Al Líban conviuen creients de 17 denominacions religioses diferents. Per això, en els seus discursos, el se-

cretari d'Estat vaticà ha insistit que el Líban "ha de continuar sent un model de convivència i unitat enmig de les crisis i guerres en curs". Així es va expressar durant la trobada amb els representants de les Esglésies cristianes i d'altres confessions religioses. A aquest model de coexistència ja es referia Joan Pau II quan, el 1989, definia el Líban com "més que un país, un missatge de llibertat i un exemple de pluralisme per a Orient i Occident" que ara corre el risc de perdre's enmig d'una altra guerra. ■

Enguany he tingut el privilegi de participar, com a observadora, en un grup de dones que han passat per una situació de violència masclista, una cosa tan terrible com indica el títol o, molt pitjor encara, si a aquestes persones els poses cara, mirada, història i nom; si en cadascuna de les sessions descobreixes que el que ja coneixies no era el pitjor, encara podia ser més dur.

Durant aquests mesos, cada setmana hem pogut ser testimonis de vides que algú ha decidit trencar, fent mal dia a dia, gairebé fins que la persona víctima d'aquesta crueltat pugui acostumar-se a aquest patiment; fins a gairebé pensar que forma part de la normalitat, fins i tot que ella és la responsable del que passa i que, com que no pot canviar, doncs és igual... fins i tot s'ho mereix.

I toca tirar endavant perquè la vida no permet baixar-ne, cal continuar i fer-ho sostenint la quotidianitat, la vida laboral, les filles i fills, allò social... tot això mentre per dins corren llàgrimes de dolor i de por, vergonya, impotència; amb tot, segueixen endavant i ho fan amb força i brillantor.

En la darrera sessió els vam poder regalar una reproducció d'un llibre artístic, *El hilo rojo del destino*, d'una artista novella que hi va plasmar el seu procés de transformació, en el mateix espai i temps, paral·lelament al grup i que plasma de manera brillant el pas del dolor i l'anul·lació a la possibilitat de generar fruit per a l'entorn i ser llavor de transformació per a una mateixa i per a altres.

Acompanyar processos sempre és un regal i, en aquest cas, ofereix la lliçó de saber-se agraïda per ser aquí i per poder presenciar el miracle de la transformació que fa brotar vida allà on semblava que només hi havia dolor i mort.

ESTHER BORREGO
Treballadora social

La historiadora Neus Baena Gallardo ha fet un estudi sobre aquest fenomen en el marc de la dictadura franquista

Sacerdots i religiosos obrers de Reus i Tarragona que es van encarnar en el poble

JOAN ANDREU PARRA

LA TESI DE NEUS BAENA POT CONSULTAR-SE A:

Els capellans obrers van treballar a diverses fàbriques de fusta, de vidre, del sector tèxtil, i van viure als barris perifèrics

Els capellans obrers són un col·lectiu de la Pastoral Obrera que, a banda de ser preveres, opten per treballar i, per tant, guanyar-se la vida com ho fan pràcticament tots els ciutadans. "Els capellans obrers eren minoria quantitativament parlant, però cal contrastar-ho amb l'experiència qualitativa del fenomen", assegura la historiadora Neus Baena Gallardo, que l'any passat va defensar una tesi doctoral a la Universitat Rovira i Virgili que tractava precisament sobre aquest col·lectiu amb el títol: *Fills del seu temps. Els capellans obrers de Tarragona. Món Obrer, Anti-franquisme i repressió 1951-1977*.

Baena va centrar l'estudi en els tretze capellans i religiosos obrers de Tarragona i Reus (als quals va poder entrevistar, excepte un que va morir atropellat quan es dirigia a la fàbrica) sobre els quals "hi havia un buit historiogràfic" i, per tant, en l'experiència vital d'uns seminaristes i joves sacerdots marcada per "un context d'efervescència i d'abolició, una època de transgressió, sense estar influenciats per les conseqüències tràgiques i directes de la Guerra Civil espanyola".

La historiadora va subratllar en entrevista a l'espai *Llevat dins la pasta* de Ràdio Estel el contrast entre "el conjunt del panorama polític i social internacional, per exemple, amb la guerra del

Fotografia cedida per Miquel Sunyol

Vietnam, el Maig del 68 francès, l'auge del moviment estudiantil i juvenil, el qüestionament del sistema capitalista" i, d'una altra banda, "viure en un país en dictadura sense partits polítics ni sindicats lliures, sense dret a reunió ni associació, amb el sistema del nacionalcatolicisme, aquesta col·laboració tan estreta i interessada entre el poder polític i el religiós". De fet, "Bob Dylan, els Beatles, el folk americà o la nova cançó van marcar profundament alguns capellans obrers i també sonaven a les seves parròquies".

Els capellans obrers van treballar a diverses fàbriques de fusta, de vidre, del sector tèxtil, a la indústria de les ciutats de Reus i Tarragona, i van viure als barris perifèrics tarragonins de Ponent i Camp Clar i als reusencs de Pelai i Sol-i-Vista. "Molts van estar influenciats per les visites que feien a les barraques en els períodes de vacances o de caps de setmana i el contacte amb la gent humil, perquè allà veien com malvivien. També tenien l'exemple dels sacerdots obrers de França, el fet de poder buscar la ma-

Trobada de capellans obrers dels Països Catalans a la Selva del Camp, 1986: Victorí Martin, franciscà (quart a l'esquerra), a la part de dalt, Miquel Sunyol (jesuïta), a més dels sacerdots diocesans Francesc Vinyes (seria la seva darrera reunió) i Agustí Ayats (mig tapat).

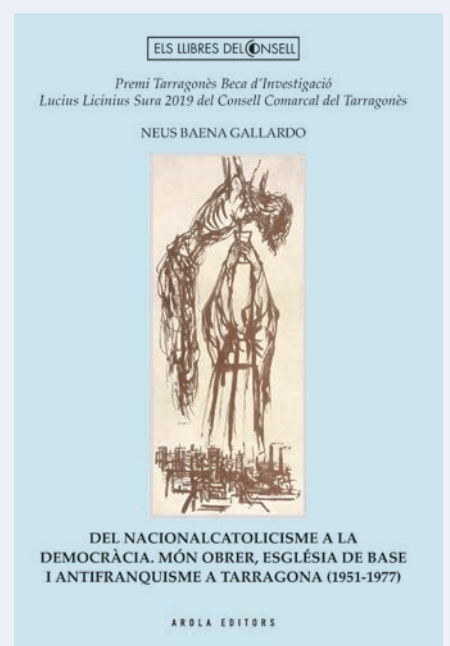
nera de viure honestament l'Evangeli i l'autenticitat que la missió obrera podia implicar en aquest cas, amb el treball manual", argumenta Baena.

Des d'aquests espais els sacerdots obrers "es van implicar en la lluita directa de la millora dels treballadors a les fàbriques, van participar en les associacions veïnals per aconseguir uns serveis mínims d'habitabilitat i també van facilitar aixopluc a la clandestinitat. Els religiosos obrers com a ciutadans comuns, van participar en manifestacions, protestes, marxos i van mostrar solidaritat amb les persones represaliades", i això els va fer patir diferents tipus i graus de repressió per part de l'Estat franquista, segons destaca la historiadora de l'Hospitalet de l'Infant.

Aquesta senzillesa i ser un més entre els treballadors els va fer molt propers: "Celebraven a casa seva eucaristies senzilles amb un tamboret i un tros de pa. Els feligresos van poder comprovar com aquesta fe estava totalment desvinculada d'una fe desencarnada, espiritualista, allunyada de la

realitat del dia a dia. Representaven una altra idea totalment separada del que era el nacionalcatolicisme; eren unes creences que es podien alinear amb el que era la vida quotidiana de les persones obreres", conclou Baena.

No hi ha dubte que aquests capellans i religiosos eren fills del Concili Vaticà II (1962-1965) que tornà a autoritzar el sacerdoti obrer, com formulava el decret sobre el ministeri i la vida dels preveres: "Tant si es dediquen al ministeri parroquial o a l'interparroquial, a la recerca o a l'ensenyament de la ciència, com també si treballen manualment, compartint la sort dels mateixos obrers allí on amb l'aprovació de la competent autoritat eclesiàstica sembli cosa convenient, o si realitzen altres obres apostòliques o encaminades a l'apostolat, tots els preveres són enviats a col·laborar en la mateixa obra. Car tots contribueixen al mateix objectiu, que és l'edificació del Cos de Crist, la qual, sobretot en els nostres temps, demana múltiples serveis i noves adaptacions" (*Praesbyterorum Ordinis*, 8). ■

Neus Baena acaba de publicar l'obra que ha estat guanyadora del Premi Tarragonès Beca d'Investigació Lucius Licinius Sura 2019.

La religiosa dardera va ser assassinada l'11 de novembre del 1936

Obertura de la fase diocesana del procés de beatificació de Maria Mercedes Antelo

Agustí Codinach

La religiosa dardera va destacar per la dedicació contínua al servei dels malalts als seus domicilis.

REDACCIÓ

JAVIER VILANOVA

“L’obertura d’aquest procés d’instrucció és una alegria per a les germanes darderes i per a tota l’Església diocesana”

Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona, va presidir, el 25 de juny, la sessió d’obertura de la investigació diocesana de la causa de presumpte martiri de la serventa de Déu Maria Mercedes Antelo (1891-1936), religiosa de les Germanes Franciscanes Missioneres de la Nativitat de Nostra Senyora, conegudes com a darderes.

Nascuda a Madrid el 1891, el 19 de novembre del 1917 Maria Mercedes

Antelo va professar a la casa general de la congregació de Barcelona. La seva vida religiosa va ser una dedicació contínua al servei dels malalts als seus domicilis. En començar la guerra el 1936 va romandre en tot moment al costat de la malalta que cuidava, fins que va ser detinguda i portada al convent de les Elisabets de Sarrià, on va ser interrogada sobre la seva fe i la seva condició de religiosa. Va ser assassinada a la carretera de Can Tunis de Barcelona l’11 de novembre del 1936. Les despulles van ser traslladades a l’Hospital Clínic de Barcelona i van ser inhumades el 15 de novembre en una fossa comuna del cementiri de Montjuïc.

L’acte d’obertura del procés de beatificació, que va moderar el director de l’Oficina Diocesana per a les Causes dels Sants, P. Josep M. Blanquet, va servir per constituir el tribunal diocesà per a la instrucció d’aquest procés. Així, el delegat episcopal és Mn. Vicent Benito; el promotor de justícia és Mn. Fernando Perales i, finalment, el notari diocesà és Antoni Torres.

La instrucció va començar el divendres 27 de juny amb la declaració del primer testimoni, el de la mare general de la congregació de les Germanes Franciscanes Missioneres de la Nativitat de Nostra Senyora, la mare Maria Rosario García Conde.

En el seu discurs de cloenda, Mons. Javier Vilanova va destacar que el testimoni d’aquesta serventa de Déu és signe “que la fe és viva, que l’amor sempre guanya i que tots som portadors d’esperança”. També va afegir que l’obertura d’aquest procés d’instrucció és “una alegria per a les germanes darderes i per a tota l’Església diocesana”. ■

Jerusalem, la pau primordial

Font de purificació i cúpula de la Roca a Jerusalem.

BÀRBARA VIRGIL

Professora d'hebreu a la Facultat de Teologia de Catalunya

El temps que vaig viure a Jerusalem vaig aprendre el significat de la paraula "pau". Ja no era un vers d'una cançó popular, ni una paraula repetida buida de sentit. A Jerusalem pensar en la pau significa conviure amb una paraula física sovint absent. Una paraula amb dolor i a la vegada amb plenitud veritable. Els habitants de Jerusalem sempre s'han saludat els uns als altres amb la paraula "pau" en tots els idiomes, desig primigeni i humà. Diuen que a Jerusalem hi ha l'habitable d'un sol Déu, la capital de dos pobles, el temple de tres religions i és l'única ciutat que existeix de forma duplicada, al cel i a la terra. La santedat de Jerusalem exigeix no només espiritualitat i fe sinó també legitimitat i tradició. Exigeix pau i vida.

Hi ha llocs on la història es compara, i la història de Jerusalem ha esdevingut la història del món, potser allà som al centre del món. Un d'aquests llocs avui ens pot fer pensar en discòrdia però els santuaris d'aquell tros de terra han guardat allò més sant, la pau que dona sentit a l'espai. Un lloc conegut per dos noms: al-Haram ax-Xarif

per als musulmans, Har Habayt per als jueus. L'Esplanada del Temple o Esplanada de les Mesquites. El mot *haram* s'aplicava antigament per preservar l'àrea al voltant de santuaris o reservar llocs on els contendents podien resoldre els conflictes pacíficament; era un territori sagrat. Amb la destrucció del temple de Jerusalem per Titus en temps dels romans, el lloc va esdevenir durant segles un indret de desolació que mantenia un significat simbòlic molt important en època bizantina; *haram* en el significat de lloc vedat, prohibit, tabú.

Amb la conquesta dels musulmans es va reinterpretar un cop més aquella parcel·la tan especial i es va voler localitzar i dignificar en aquells metres quadrats el lloc on, segons les diferents tradicions, va pregar Moisès, el lloc on va pregar Jacob, el lloc on pregava Zacaries. El lloc on l'amic de Déu va lligar el seu primogènit, i es va entregar en confiança. Es va cobrir la roca amb una cúpula i es va convertir en santuari, es va identificar com el lloc on es connecta el cel i la terra i és on la interpretació dels escrits situa el viatge nocturn de Mahoma.

El persa Nasir-i Jusraw, fent pelegrinatge cap a la Meca en el segle XI, descriu Jerusalem. La bellesa dels mercats,

els carrers "tot el terra és pavimentat amb lloses de pedra, de forma que la pluja el deixa absolutament net", i fins avui dia aquell paviment dels carrers de Jerusalem queda purificat brillant i pol·lit, sota la pluja o la neu, com fa segles. El persa s'endinsa en el recinte sagrat de l'esplanada i ens parla de les portes que hi havia, especialment de dues: "... en direcció cap a Orient, es poden veure dues portes. La de la dreta es diu Bab el Rahmeh ('la porta de la Misericòrdia') i la de l'esquerra Bab et-Taube ('la porta de la Penitència'). Segons la tradició, va ser al costat d'aquesta darrera porta on Déu va mostrar pietat pel penediment de David, la pau sigui amb ell!" Hi ha llocs que han estat creats per fer present la pau entre els homes, només cal conrear el que hem de recollir. ■

Es va voler localitzar
i dignificar el lloc on,
segons les diferents
tradicions, va pregar
Moisès, el lloc on va
pregar Jacob, el lloc on
pregava Zacaries

SOLSONA

Pelegrinatge de l'Hospitalitat a Lourdes de França

Del 15 al 19 de juny tingué lloc el 55è Pelegrinatge a Lourdes, amb persones malaltes, servidors voluntaris i pelegrins, arribats de moltes localitats de les diòcesis de Solsona i Vic. Així, entre els dos bisbats s'aplegaren 499 persones, a més d'altres individualment. Aquest pelegrinatge fou encapçalat pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, acompanyat del bisbe de Solsona, Mons. Francesc Conesa, a més d'onze capellans.

LLEIDA

L'IREL clou el curs acadèmic

L'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) va cloure el curs 2023-24 el 19 de juny passat amb el lliurament d'orles als cinc estudiants que han aconseguit el Màster en Ciències Religioses que s'hi imparteix. L'acte es va fer després de la celebració d'una eucaristia presidida pel bisbe Salvador a la qual van assistir professors, estudiants del centre i familiars. L'IREL ja té a punt l'oferta formativa per al curs 2024-2025.

TERRASSA

Confirmacions a Sant Antoni de Vilamajor

El diumenge 16 de juny el bisbe Salvador Cristau va presidir la missa a Sant Antoni de Vilamajor i va confirmar 5 joves i adults de les tres parròquies que treballen coordinadament amb el mateix mossèn: Sant Antoni i Sant Pere de Vilamajor i Sant Julià d'Alfou.

URGELL

Ordenació diaconal de Mn. Edinson-Josep Salas i Mn. Gilbert Bea

L'arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Joan-Enric Vives, va ordenar diaques de la diòcesi d'Urgell els seminaristes Edinson-Josep Salas Guerra i Gilbert Bea Bisa, el dissabte 22 de juny, a l'església del Seminari Diocesà. L'arquebisbe va anunciar que Mn. Edinson-Josep col·laborarà pastoralment a les parròquies de Tremp, Isona i Conca Dellà, i Mn. Gilbert col·laborarà a les parròquies de Bellver de Cerdanya, Batllia Baridà i Cerdanya.

TORTOSA

Constitució del Consell Pastoral Diocesà

El dissabte 8 de juny, Mons. Sergi Gordo va convocar la reunió constitutiva del Consell Pastoral Diocesà al Seminari. El Consell és un organisme eclesial constituït per fidels, preveres i diaques, membres de vida consagrada i laics que ajuda el bisbe diocesà amb els seus consells, en bé de tota l'Església diocesana. El bisbe Sergi adreçà unes paraules als membres del nou Consell: "El nomenament el teniu per a tres anys. Trebal·leu amb il·lusió i alegria. Serviu el Senyor amb alegria."

VIC

Oberta la matriculació en línia a l'ISCRVic

S'ofereixen assignatures, matèries i cursos oberts a totes aquelles persones interessades en el fet religiós en general, i en el cristianisme en particular, en relació i diàleg amb les diferents disciplines filosòfiques, humanístiques, teològiques, antropològiques i pedagògiques relacionades, amb modalitat tant per a estudiants oients com ordinaris. Es poden cursar tant al Seminari Vic, seu de l'ISCRVic, com al Casal de l'Església de Manresa. Podeu consultar tota l'oferta docent del proper curs a www.iscrvic.org

TARRAGONA

Trobada diocesana de professors de Religió a Tarragona

Un centenar de docents de Religió catòlica van participar, el 19 de juny, en la trobada que va organitzar la Delegació diocesana per a l'Educació al Centre Tarraconense El Seminari i que va presidir l'arquebisbe Joan Planellas. Durant la seva intervenció, els va agrair "l'activitat que desenvolupen com a mestres de l'Evangelí, de l'ensenyament de la religió".

GIRONA

Beuda acull el recés per a laics i laiques que dirigeixen celebracions

El dissabte 22 de juny, l'església de Sant Feliu de Beuda va acollir el recés anual per a laics i laiques que dirigeixen celebracions de la paraula a la diòcesi. Hi van participar una cinquantena de persones de diferents arxiprestats, va ser dirigit pel vicari episcopal i rector del Seminari diocesà, Mn. Jordi Font, i presidit pel bisbe fra Octavi Vilà.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

L'Escolania de Montserrat canta a la catedral-parròquia de Sant Llorenç

El divendres 21 de juny, al vespre, a la catedral-parròquia de Sant Llorenç, l'Escolania de Montserrat va oferir un concert molt especial, en benefici de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat. Aquesta activitat es va emmarcar en els actes de celebració del nostre doble aniversari, els 500 anys de la fundació de la parròquia de Sant Llorenç, i els 20 anys de la creació de la diòcesi. Va ser tot un èxit.

MARIA BALART I ALTÉS
Professora de Secundària

AULA EDUCATIVA

A espatlles de gegants

Seria positiu que infants i adolescents reconeguessin aquells antics mestres com un valor afegit a l'escola

Bernard de Chartres (segle XII) acostumava a comparar els seus estudiants amb nans enfilats a espatlles de gegants. Veiem més lluny i millor, no per nosaltres mateixos, sinó perquè ens sostenen i enlairen aquelles persones sàvies que ens han precedit. Aquesta expressió ha conservat la vigència al llarg dels segles.

L'abril passat, en el marc del 50è aniversari del Centre Associat de la UNED a Tortosa, la Fundació Fe i Cultura va col·laborar en la celebració de dues jornades dedicades al doctor Joan Baptista Manyà, prevere, teòleg i professor (Gandesa 1884 - Tortosa 1976), acompanyats pel nostre bisbe Sergi Gordo. La primera sessió consistí en una conferència a càrrec del doctor Josep Joan Moreso, que glossà la figura de mossèn Manyà des del vessant del pensament, destacant el testimoni de la seva vida de sacerdot, l'amor a la seva terra i a la llengua catalana i els valors de la senzillesa i humanitat.

La segona jornada tingué un caire diferent, més personal, amb els records que en guarden alguns dels

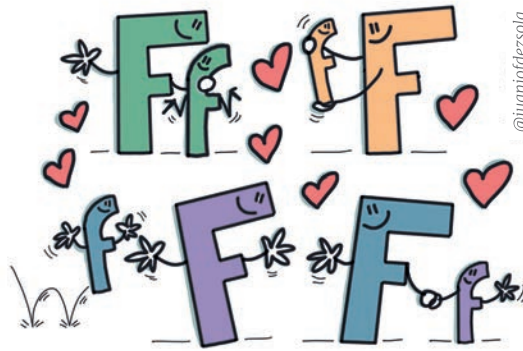
seus alumnes. Mn. Manyà fou un gran professor. Contràriament al que es podria pensar, no exercí la docència al Seminari de Tortosa, sinó a l'institut de la ciutat impartint la matèria de Religió entre 1940 i 1960. Durant aquest temps deixà una empremta inesborrable en l'alumnat. La taula rodona a la qual vam tenir el goig d'assistir va comptar amb el testimoni d'Àngels Roselló, Maria Joana Querol, Vicent Beguer i Lluís Peguerols. Com bé poden imaginar tots quatre són actualment persones grans. Amb quina nitidesa tenien present el seu professor! En destacaven la seva metodologia. "Ens feia pensar. Debatíem els temes. No utilitzava llibres de text. Vam aprendre a agafar apunts. Quan anàrem a l'examen d'estat, els professors ens demanaven qui ens havia preparat." El públic assistent, entre el qual també hi havia antics alumnes del mestre, vam poder compartir aquells records. Escoltar el testimoni d'aquestes persones em va fer pensar en la nostra societat, en els joves i tal vegada no tan joves, que

hauríem d'aprendre de la lucidesa, clarividència, esperit crític i ment oberta dels nostres majors. Ningú no es forja a si mateix tot sol o del no-res. Aprenem del llegat dels qui ens precediren. Hem de cercar moments en els quals puguem gaudir de tantes aportacions que ens poden transmetre. Els centres educatius, per posar un exemple, tenen una gran riquesa en el bagatge d'aquells docents jubilats que podrien esdevenir mentors del professorat jove i oferir activitats extra curriculars a l'alumnat. Penso que seria positiu que infants i adolescents reconeguessin aquells antics mestres —que fins i tot ho foren dels seus pares i mares— com un valor afegit a l'escola. No voldríem caure en el parany de sobrevalorar la joventut, que òbviament estan al dia de diferents aspectes que els grans ja no dominem o controlem. Com tampoc seria just un cert arraconament de l'experiència vital i la saviesa d'aquells gegants que ens han enlairat sobre les seves espatlles i han forjat amb el seu esforç i bon fer la nostra societat i les nostres vides. ■

**BÁRBARA SOTOMAYOR
RODRÍGUEZ I ALBERTO
MASÓ PORTABELLA**

Pares de família amb cinc fills
Gestionen la pàgina web
www.familiaeco3.com

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Nen, no diguis mentides

Amb el comportament transmetem més afecte
que amb les paraules

El que em sap més greu és que no em digui la veritat.” Quants cops hem dit o sentit aquesta frase! Si algú ens menteix ens dol, provoca una ferida en la nostra afectivitat; però ens dol més quan és una persona estimada, sobretot de la nostra família. La sinceritat ens dona confiança, per això quan manca estem intranquils.

Si volem que els nostres fills siguin sincers hem d'ensenyar-los a ser-ne. Com tot el que aprenen, serà perquè tenen bons exemples a seguir, no hi valen de res els discursos si no som coherents, si nosaltres no complim el que diem. Però també hem de ser coherents amb els llenguatges diversos que emprem, a més del verbal, amb el nostre comportament. A la família hi ha un diàleg continu entre tots els membres que la formen i perquè aquest diàleg sigui continu sempre cal cercar el bé de tots; en el moment que algú menteix, el diàleg es trenca.

La sinceritat no consisteix únicament a no dir mentides, també es tracta de no amagar res. De vegades sentim que no explicar-ho tot no és mentir. Potser no és mentir amb paraules, però sí amb fets, amb el silenci, amb el nostre comportament. No explicar alguna cosa soscava la confiança i això va deteriorant la relació. Amb el comportament transmetem més afecte que amb les paraules, per tant, pot ser més greu no explicar-ho tot que no pas dir un dia una mentida. Una mentida aïllada el normal és que es descobreixi passat poc temps, “abans s’atrapa un mentider que un coix”, però una cosa que s’oculta pot significar estar mentint durant una temporada més o menys prolongada. En el primer cas serà més fàcil demanar perdó i curar la ferida que s’hagi pogut provocar, ja que haurà estat puntual. En el segon cas, durant tot el temps que duri l’“ocultació” és com si estiguéssim mentint contí-

nuament, la ferida serà més gran i, cosa pitjor, ens podem acostumar a aquest comportament i arribar a creure’ns que hem fet bé.

La mentida, ja sigui verbal o silenciosa, a més de provocar una ferida en la persona enganyada, deteriora les relacions amb tota la família, en el fons sabem que fem una cosa no del tot correcta i això es reflecteix en el nostre comportament. Per l’entramat de relacions que es formen dins la família circularà un “contaminant” que en deteriora l’ambient.

Si hem de donar exemple als nostres fills és important que siguem molt curiosos. Han de veure en els seus pares una total transparència i complicitat, i ser transparent consisteix més a no tapar que a voler fer veure. Els donarà la gran tranquil·litat de saber que intentem preparar-los un camí recte amb el mínim de perturbacions, encara que no sempre ho aconseguim. ■

“EL VERITABLE PROBLEMA ÉS COM COMUNICAR L'ABÚS OCORREGUT”

P. Hans Zollner, director
i fundador de l'Institut
d'Antropologia
de la Universitat
Gregoriana

El P. Zollner en un moment de l'entrevista amb fra Bernat Folcrà.

FRA BERNAT FOLCRÀ

El mes de juny passat l'Institut d'Antropologia de la Universitat Gregoriana va organitzar la IV Conferència Internacional sobre la Salvaguarda, sobre la prevenció i protecció contra els abusos sexuals en l'Església. L'edició d'enguany s'ha dedicat a les persones amb discapacitat. Parlem d'aquesta trobada amb el fundador i director de l'Institut, el jesuïta Hans Zollner, doctor en Teologia, psicòleg i psicoterapeuta.

Quin ha estat l'enfocament d'aquests anys sobre salvaguarda i discapacitat?

Totes les persones necessiten protecció per créixer i desenvolupar-se en espais segurs, relacions i processos segurs, el que s'anomena "salvaguarda". Hi ha grups de persones, però, que són particularment vulnerables; les persones amb diferents discapacitats corren un risc més alt de patir abusos, no només sexuals, també físics i emocionals. Per a ells, el risc d'abús és significativament més gran, per la qual cosa era important mostrar aquesta realitat i considerar la situació de persones que no només

han de ser respectades i protegides, sinó que també necessiten rebre l'atenció necessària per poder créixer i estar segures en el seu camí i en la seva vida. Recentment, el papa Francesc ha dit que no hem de dir "ells" com un grup separat, sinó com a persones que formen part de la comunitat eclesial, que són part de "nosaltres". Aquest ha estat el significat de l'elecció d'aquest tema.

Quines serien les estratègies de prevenció més importants per evitar qualsevol tipus d'abús?

Primer, augmentar la sensibilitat, és a dir, esmentar que la realitat de l'abús existeix, esmentar la pos-

sibilitat i la necessitat no només d'obrir els ulls i les orelles, sinó també la boca en el moment de denunciar un abús. Això és el primer: sensibilitzar i donar la possibilitat d'expressar-se no només a les víctimes, sinó també a les persones que ho estan observant.

Segon, des del principi evitar que l'abús passi. En la selecció correcta de les persones que treballen, per exemple, en el nostre cas amb els discapacitats, així com amb els menors d'edat. És a dir, qui pot i ha de treballar o estar amb nens o amb discapacitats, com es formen, com s'informen, com se supervisen. Aquesta és una altra metodologia o un enfocament molt important per assegurar-se que no hi hagi persones perilloses en contacte directe i a soles amb discapacitats o persones menors d'edat.

I tercer, la creació d'un espai físic que sigui obert: com es construeix una casa, com es construeix una escola, com es col·loquen les portes, com es permet que sempre hi hagi també contacte automàtic amb una realitat que no pugui ser separada, on l'abús pugui ser consumat i també ocultat. Però també l'espai virtual és molt important avui dia. Comprometre's que hi hagi mesures de seguretat (cosa que passa molt poc) que no permetin que una persona pugui, per exemple, fer-se passar per una altra persona, és a dir, disfressar-se i dir: "Tinc 15 anys", quan en té 45; "Soc una nena", quan és un home adult i així, guanyar-se la confiança d'una altra persona adolescent amb finalitats sexuals. Aquestes són les mesures, els enfocaments per a la prevenció d'un abús.

Necessitem professionals, sacerdots, que s'endinsin en aquesta realitat oculta de les xarxes socials on tenen lloc molts d'aquests abusos?

El món digital és tota una realitat que necessita un enfocament molt més decidit que el que adoptem avui com a societat. L'Església pot contribuir, sobretot, a la conscienciació de les grans empreses d'internet com Facebook, Instagram, TikTok, perquè elles guanyen diners amb els usuaris i hi ha molts usuaris que exploten altres persones ja sigui amb finalitats econòmiques, sexuals o polítiques.

Els governs tenen dificultats per decidir mesures per bloquejar certes activitats a causa de la presumpta llibertat d'expressió, sense pensar en les persones vulnerables que no entenen bé el que estan veient o el que està passant. Aquí és on l'Església ha d'alçar la veu i ha de col·laborar amb les persones que tenen influència sobre aquells que són els veritables productors d'aquests llocs i sobre aquells que exploten les ocasions.

En la sessió sobre l'enfocament cultural cap a la discapacitat, quins aspectes específics s'han abordat?

Alguns principis són iguals arreu del món, és a dir, la protecció dels nens ha de ser una prioritat i una violació és una violació en qualsevol país, en qualsevol cultura del món. Els enfocaments per a la protecció funcionen de manera similar quan es parla de sexualitat, abús sexual, dignitat de les persones. Ara bé, com s'expressa el contacte físic, els signes d'amistat, de proximitat, això és molt diferent d'un lloc a l'altre del món i, per tant, hi ha una gran necessitat de respectar les particularitats de cada cultura dins, repeteixo, del gran marc del respecte i la dignitat de les persones. Aquí veig la possibilitat de l'Església com una eina molt important per facilitar el contacte, la discussió i la col·laboració entre les diferents cultures, perquè és present arreu del món. L'Església tindria tots els requisits per afavorir una col·laboració efectiva entre els diferents idiomes, cultures, països, sistemes legals.

Com és l'acceptació i la participació de les persones amb discapacitat dins de les comunitats eclesiàstiques?

La inclusió no és una realitat efectiva en gaires llocs del món. Ho hem sentit molts cops: l'ideal és que les persones amb discapacitat se sentin com a casa, però la realitat molt sovint no és així. Espero que aquesta trobada contribueixi a un impuls més fort perquè es passi de la lletra a la implementació del sentit de la lletra, és a dir, una veritable atenció a les necessitats de les persones amb discapacitat en tots els ambients eclesiàstics.

Quines són les dificultats que tenen les persones amb discapacitat?

"El món digital és tota una realitat que necessita un enfocament molt més decidit que el que adoptem avui com a societat"

"L'ideal és que les persones amb discapacitat se sentin com a casa, però la realitat molt sovint no és així"

ciutat per reconèixer quan hi ha un abús i com poden denunciar-lo?

El problema no és reconèixer un abús. Fins i tot les persones amb una incapacitat neuronal o amb una manca de capacitat intel·lectual molt sovint s'adonen que alguna cosa no està bé, tot i que no puguin expressar-ho de la mateixa manera que altres, però podrien expressar-ho a la seva manera. El problema és com poden trobar el canal de comunicació adequat. Aquí encara tenim una gran llacuna en proporcionar eines, canals i mètodes que facilitin la denúncia de l'abús. No reconèixer l'abús no sempre és el veritable problema; el problema és com comunicar l'abús ocorregut.

Com pot la comunitat internacional col·laborar més eficaçment per avançar en la pràctica de la

protecció i assegurar que les veus de les persones amb discapacitat siguin escoltades?

Abusar de persones que ja són més vulnerables és difícil d'admetre per a la humanitat perquè, penso, és una reacció normal a un sentiment humà de l'"això no es fa", però passa. L'Organització Mundial de la Salut afirma que una de cada cinc nenes i un de cada vuit nens en aquest món són abusats sexualment en totes les societats. La humanitat es nega a acceptar aquesta realitat. Per això, cal anar més enllà de les declaracions, perquè no trobem gaires polítics que lluitin pels drets dels nens o de les persones vulnerables. Hem vist que quan hi ha una crisi econòmica, una catàstrofe natural, una guerra o una gran dificultat en la societat, els més febles són els més perju-

dicats. El compromís d'una societat sembla que és vàlid sobretot en temps relativament còmodes, quan es té el temps i els recursos per invertir també en qui més ho necessita. Quan ja no hi ha aquests moments de comoditat, però, resulta difícil acceptar que és precisament ara quan més atenció cal.

Quin és l'equilibri entre el que és afectivament correcte i el que es pot interpretar com a abús, especialment quan religiosos, sacerdots o bisbes han d'evangelitzar i també mostrar afecte? Posar la mà sobre el cap d'un infant com a mostra d'afecte i evangelització es pot tornar perillós?

Certament, hi ha una sensibilitat creixent, especialment entre els pares, pel que fa a la protecció dels seus fills, no només per part dels sacerdots, sinó també dels

Hem fet passes enrere en el contacte físic per por de ser mal interpretats.

mestres i qualsevol persona que treballi amb nens. Ja fa anys vaig sentir mestres laics, no sacerdots, dir que no toquen cap nen perquè tenen por de ser acusats d'haver-lo tocat de manera abusiva, fins i tot quan un nen cau i plora. La gent té por de tenir contacte físic perquè hi ha una hipersensibilitat que és deguda a una hiposensibilitat.

L'afecte té, certament, formes molt diferents. L'evangelització depèn de la transparència i del respecte a la dignitat de la persona. Puc tocar el cap d'algú de manera agressiva, de manera seductora o de manera clara i transparent. Òbviament, no és només la meua intenció, sinó també com ho percep l'altra persona, i això ho he de tenir en compte. Crec que hi ha una hipersensibilitat que s'entén perquè abans hi havia molt poca

sensibilitat. Penso que s'arribarà a un punt mitjà, perquè és inhumà no poder apropar-se de cap manera a una altra persona, especialment quan aquesta mateixa persona ho vol o ho necessita.

La programació de la conferència ha inclòs l'espectacle teatral *Pardon?*, un treball autobiogràfic de l'autor i actor Laurent Martinez, que ofereix una oportunitat perquè un supervivent d'abús comparteixi la seva història de patiment a través de l'art. Quin impacte pot tenir aquesta obra en termes de sensibilització i empatia?

Al llarg dels anys al nostre institut hem tingut diferents formes d'art i artistes que han expressat de diferents maneres tant el dolor de l'abús com la recerca de guari-
ment o reconciliació i, fins i tot per

a alguns, el descobriment d'una pau interior. Les persones pinten, canten escriuen poesia... Per a molts d'ells, si parlem de víctimes d'abús, aquest tipus d'art es converteix en un canal per expressar el seu dolor, la seva ràbia, la seva soledat, i té un aspecte terapèutic.

L'art també és una forma de mostrar a altres persones i fer-los sentir el que significa la pròpia experiència en cas d'abús. També implica un reconeixement no només intel·lectual o cognitiu, sinó que també toca altres nivells: emocional, espiritual i existencial. Per tant, destaca i revela diferents realitats de la vida humana que simplement no es poden abordar estudiant o escoltant un informe científic. Ajuda, a més, a canviar mentalitats, la qual cosa és crucial per fomentar la salvaguarda. ■

“L'evangelització depèn de la transparència i del respecte a la dignitat de la persona”

“La gent té por de tenir contacte físic perquè hi ha una hipersensibilitat que és deguda a una hiposensibilitat”

La constitució dogmàtica sobre l'Església, “*Lumen gentium*”, representa el moment nuclear del diàleg eclesial intern

Vaticà II (4): les constitucions sobre l'Església

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, en la nostra sèrie de cartes sobre el Concili Vaticà II, comencem el mes de juliol glossant les dues constitucions conciliars dedicades a l'Església.

La constitució dogmàtica sobre l'Església, *Lumen gentium*, representa el moment nuclear del diàleg eclesial intern, d'acord amb la pregunta: “Església, què dius de tu mateixa?”, tot procurant donar resposta a la primera de les finalitats del Concili: expressar quina és la noció o la consciència de l'Església. A la conclusió del n. 4 hi trobem l'eix vertebrador d'aquesta perspectiva, quan, a partir de la cèlebre frase de sant Cebrià, s'afirma que “l'Església es presenta tota ‘congregada, com un poble, per la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant’”. Per al bisbe de Cartago, “la unitat de l'Església no es pot comprendre sense la de la Trini-

tat” (sant Cebrià, *De orat. Dom.*, 23). El corrent de vida va del Pare al Fill i, per aquest, a l'Esperit, desbordant-se cap a nosaltres per “deïficar-nos”. A partir d'aquest fonament trinitari, el Vaticà II articula tant l'origen de l'Església com les seves perspectives missionera i gloriosa en el Regne de Déu anhelat. Es tracta del disseny històric de salvació de Déu U i Tri, que és qui convoca la santa Església per tal que tots els homes puguin ser “fills de Déu”. El resultat final ha de ser la unitat de tots els santificats en l'Església. Aquesta unitat orgànica esdevé el fonament de la dignitat comuna de tot cristià, dins el context d'una Església que és poble de Déu, “poble messiànic”. La prioritat correspon a la *comunió* entre tots els cristians, tots els membres d'aquest poble de Déu, donat que el ministeri ordenat ha estat instituït al servei d'aquesta comunió eclesial. En aquesta perspectiva, Yves M. Congar, un dels grans teòlegs que participà en el Concili, va escriure que “el pas profètic més decisiu en parlar sobre el que és l'Església va ser, per mitjà del capítol sobre *El poble de Déu* i la seva col·locació abans del capítol tercer sobre la jerarquia, haver reconegut la

primacia de la qualitat del cristià o la importància de la gràcia inaugurada pel baptisme, per damunt de tota estructura jeràrquica” (*Au milieu des orages*, París: Cerf 1969, 85).

A partir d'aquestes afirmacions, es desplega l'altre diàleg assenyalat tant per Joan XXIII com pel mateix Pau VI: la de l'Església cap *enfora*, l'Església enviada en missió. El desenllaç d'aquesta perspectiva és la segona constitució sobre l'Església que us deia al començament: la *Gaudium et spes*, sobre l'Església en el món d'avui. Aquesta constitució que aplica una visió cristològica de l'ésser humà davant els grans problemes ètics, socials, polítics i econòmics, satisfà aquell diàleg assenyalat sobretot per Pau VI, tant en el Concili com en la seva encíclica *Ecclesiam suam*: el diàleg amb l'home d'avui, l'obertura de l'Església cap a la societat moderna, per tal que l'Església, “experta en humanitat”, com afirmava Pau VI en el discurs a l'ONU, pugui aportar-hi la seva llum i ajudar a trobar sentit al gran enigma de l'existència de l'home en aquest món. Continuarem, si a Déu plau, la setmana vinent.

Ben vostre. ■

El dia 11 de juliol, solemnitat de sant Benet, fra Rafael Barruè i Broch rebrà la benedicció abacial de la comunitat de Santa Maria de Poblet

L'abat del monestir de Poblet

SALVADOR GIMÉNEZ

Bisbe de Lleida

Estimats diocesans,
El dia 11 de juliol vinent, solemnitat de sant Benet, fra Rafael Barruè i Broch rebrà la benedicció abacial de la comunitat de Santa Maria de Poblet de mans de l'abat general de l'Orde del Cister, fra Mauro Giuseppe Lepori, durant la missa conventual que se celebrarà a les 12 h al temple del monestir.

Aquest és el text de la senzilla invitació que vaig rebre a principis del mes de juny. Em va omplir d'alegria i vaig respondre immediatament a la comunitat confirmant la meua presència com a bisbe de Lleida a aquest acte tan significatiu. També hi assistirà el bisbe emèrit. Tots dos coincidim en la importància eclesial d'aquest esdeveniment i volem representar-hi tota la nostra diòcesi. Molts de vosaltres coneixeu el monestir perquè, encara que pertany a l'arxidiòcesi de Tarragona, està molt a prop de les nostres poblacions. A la carretera que va de Lleida a Tarragona hi ha un indicador als voltants de Vimbodí i Montblanc que n'assenyala l'emplaçament, a uns

cinquanta quilòmetres del centre de la nostra diòcesi. Els qui no el coneguin els convido a anar-hi, i gaudiran del bell paratge i de l'històric edifici monacal.

Permeteu-me, ara, unes dades històriques. L'any 1153 el comte de Barcelona, Ramon Berenguer IV, va donar uns terrenys de cultiu a una comunitat de monjos a la comarca de la Conca de Barberà. En la magnífica obra del pare Agustí Altisent (Santa Coloma de Queralt, 1923–Poblet 2004), *Història de Poblet*, publicada el 2014 a càrrec de Maria Bonet i Octavi Vilà (aquest últim, anterior abat del monestir i actual bisbe de Girona) s'explica la fundació de la comunitat de l'Orde del Cister, els seus orígens, el seu desenvolupament i la seva gran esplendor durant els segles XIV i XV fins a la desamortització dels béns eclesiàstics del segle XIX, amb la conseqüent desaparició de la comunitat, i la recuperació de l'espai i d'habitants a mitjan segle XX. Donem gràcies al Senyor per la gran quantitat de membres de la Vida Consagrada que han viscut al llarg dels segles en aquest espai glorificant Déu i evangelitzant el país amb la coherència de les seves vides i la manifestació del seu carisma.

Afegeixo també unes dades sobre l'Orde del Cister. La primera generació de l'Orde està representada pel seu fundador, sant Robert, que, amb els seus companys, surten del monestir de Molesme i funden el de Cîteaux, a la Borgonya francesa, l'any 1098. Fan una comunitat monàstica basada en

la fidelitat estricta a la Regla de sant Benet i porten una vida extraordinàriament austera, caracteritzada per una extrema pobresa i pel treball manual agrícola com a única font de recursos. Després ingressà sant Bernat, fundador de Claravall, que va proposar una espiritualitat interpretada a la llum del monacat oriental i el retorn a la puresa de la Regla benedictina. Ell hi va imprimir una reforma radical, gràcies a la seva superioritat moral i el seu poder d'atracció, de tal manera que la difusió del Cister va ser ràpida, amb innumbrables vocacions i una forta expansió. Les comunitats cistercenques van tenir molta influència en els diversos aspectes de la societat: en l'art (arquitectura), el cultiu del camp, el tractament de l'aigua; i, per descomptat, en el més important de la vida conventual com és l'oració i la litúrgia. El "resa i treballa" (*ora et labora*), la renovació autèntica de l'Església i, en concret, del monacat, la participació en la construcció d'Europa tal com ara l'entenem... són els impulsos de tots aquells que acudeixen a una comunitat religiosa contemplativa. Per tot el que s'ha dit us convido que visiteu Poblet i us proposo una estada de meditació i de revisió de la pròpia vida en un retir monàstic. M'agraireu el consell perquè descobrireu un món interior que sustenta la vida de gran quantitat de creients. És possible que alguns de vosaltres ja ho hàgiu fet i ho hàgiu aconsellat a d'altres persones.

Amb el meu afecte i benedicció. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Qui és Rut?

MONTSE DE PAZ

Biblista

Coneixem la història de Rut i Noemí, models de fidelitat i ajuda mútua entre dues dones viudes i desemparades. La bondat de Rut, acompanyant la sogra, i la bondat de Noemí, preocupant-se del futur de la nora, porten a un final feliç: Rut es casa amb Booz i tenen un fill que perpetuarà el llinatge. D'aquest fill naixerà Jessè, pare del rei David. Una història que va començar com a tragèdia: emigració, mort, soledat, acaba amb joia, prosperitat i descendència.

De Rut, en podem extraure diversos ensenyaments. A nivell humà, trenca el clixé de l'ene-mistat sogra-jove. És possible que les dones cooperin, s'ajudin i s'estimin. A nivell social, Rut és una dona pobra que treballa de valent per sostenir-se, ella i la sogra. La seva diligència i honestat obtenen recompensa. A nivell social i religiós, Rut és una estrangera que s'integra a la comunitat. La clau és que abraça sense dubtar-ho la fe d'Israel: *el teu poble serà el meu poble, el teu Déu serà el meu Déu*.

En l'època de la restauració, després de l'exili de Babilònia, a Israel es va donar una contròversia sobre com havien de relacionar-se els jueus amb els altres pobles. Esdres i Nehemies reflecteixen la postura defensiva: rebuig dels estrangers i dels matrimonis mixtos. El llibre de Rut, en canvi, demostra que la integració és possible si la dona abraça la fe del marit. Mateu, en la genealogia de Jesús, destaca quatre dones estrangeres i marginals que lluitin per la seva dignitat amb una sàvia combinació de justícia, gràcia i astúcia. Totes esdevenen matriarques beneïdes. Rut n'és l'exemple més lluminós.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

La família de Jesús: icona nostra

MARCOS ACEITUNO

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

La família de Crist és una icona per a tots nosaltres, en la fe i el creixement de la santedat. Vegem per què.

Si haguéssim d'escollir algunes de les expressions que el Senyor va pronunciar en aquesta vida, seguint uns criteris rigorosos de reconstrucció històrica, la frase estel·lar de l'evangeli d'avui n'és una. Literalment, diu: "No hi ha cap profeta sense honor sinó a la seva pàtria, [entre la pròpia família i a casa seva]" (Mc 6,4). Els altres evangelistes fan servir una versió breu, menys dramàtica, per dir-ho d'alguna manera, només es concentra en el menyspreu dels compatriotes. Sant Mateu no eludeix la dificultat que la pròpia família natural del Senyor va experimentar envers la identitat i missió úniques de Jesucrist.

Així doncs, la família de Jesús —llevat de Maria, la mare de Crist, concebuda sense pecat original— va experimentar una dificultat doble, per tal de créixer en la santedat que després van aconseguir. La primera va ser l'acte de fe que tot fidel ha de realitzar envers la manifestació de Déu en la persona del Fill encarnat. La segona, superar la pròpia visió del Senyor que van tenir segons la carn. Jesucrist no era possessió d'ells, era el Do mateix del Pare celestial que va encarnar-se en el si de la benaurada

Verge Maria, i va ser el regal de salvació per a la humanitat des d'aleshores. Com nosaltres en el nostre itinerari de vida en el Senyor, que hem de conèixer a Jesús, no segons la nostra carn, sinó segons els criteris del misteri salvador de Déu.

Arabé, historiadors antics ens els recorden de manera digna i gloriosa: un dels parents del Senyor va ser sant Jaume de Jerusalem, que va ser el primer "bisbe" de la Ciutat Santa. Sant Judes, un altre parent del Senyor que va ser també un insigne membre de la família santa. Simeó de Jerusalem, màrtir per la fe en el seu cosí, Jesucrist, segon "bisbe" de Jerusalem.

Singularíssima és la seva Mare, santíssima en la fe, la santedat i la puresa, única en la seva col·laboració intrínseca en la vida i la missió de Crist, Salvador. Puríssima des de la seva concepció, des de tota l'eternitat, pensada pel Pare etern com a sòcia indissociable de Crist en l'obra de la redempció.

En definitiva, com ells han rebut el premi de la glòria, després del creixement en la fe, d'ombra en ombra, de llum en llum, també nosaltres hi caminem amb la gràcia de Déu totpoderós, essent conscients que formem part de la família més real i autèntica del Senyor: quan escoltem la paraula de Déu i la conservem en el nostre cor i el nostre actuar. ■

Diumenge XIV de durant l'any

Lectura primera

Ez 2,5-5

Ni que sigui un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells

Lectura de la profecia d'Ezequiel

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: "Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: 'Això diu el Senyor Déu', perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells."

Salm responsorial

122

A vós, que teniu el tron dalt del cel, aixeco els meus ulls.
Com l'esclau té els ulls posats en les mans del seu amo. R.

R. Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.

Com l'esclava té els seus ulls en les mans de la mestressa, tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, estem saturats de menyspreu. La nostra ànima n'està ben saturada, dels escarnis dels altius, del menyspreu dels insolents. R.

Lectura segona

2Co 12,7-10

Estic content de gloriar-me de les meves febleses: gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan soc feble és quan soc realment fort.

Al·leluia

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts

Evangelí

Mc 6,1-6

Els profetes només són mal rebuts en el seu poble

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús anà a Nat-

zaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte començà a ensenyar a la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: "D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí

entre nosaltres?" I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: "Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva." I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 2

Juliol

7. DIUMENGE

Diumenge XIV de durant l'any, Verd.
Lectures: Ezequiel 2,2-5 / Salm 122
/ 2 Corintis 12,7-10 / Marc 6,1-6. A
Urgell: **sant Ot, b.** (S), *Blanc*
SANTORAL: beat Benet XI, p.; Edil-
berga, vg.; Fermí, b.; Marçal, b.

8. DILLUNS

Fèria, *Verd.* Lectures: Osees 2,14.15b-
16.19-20 / Salm 144 / Mateu 9,18-26
SANTORAL: Adrià III, p.; Àquila i
Priscil·la, mr.; Edgar, rei; Eugeni III,
p.

9. DIMARTS

Fèria, *Verd.* O bé, **sants Agustí Zhao
Rong, prev. i comp. mr.** (ML), *Vermell*.
Lectures: Osees 8,4-7.11-13 / Salm 113
/ Mateu 9,32-38
SANTORAL: Joan de Colònia, prev. i
mr.; beata Joana Scopelli, rel.; beat
Teodoric Balat, mr.; Zenó, mr.

10. DIMECRES

Fèria, *Verd.* Lectures: Osees 10,1-3.7-
8.12 / Salm 104 / Mateu 10,1-7
SANTORAL: Amèlia, viuda; Ascani,

mr.; beats Carmel Boltà i Francesc
Pinazo, mr.; Cristòfol, mr.; Verònica
Giuliani, rel.

11. DIJOUS

Sant Benet, ab. (F), *Blanc*. Lectures:
Proverbis 2,1-9 / Salm 33 / Mateu
19,27-29
SANTORAL: Olga, reina; Pius I, p. i
mr.

12. DIVENDRES

Fèria, *Verd.* Lectures: Osees 14,2-10 /
Salm 50 / Mateu 10,16-23
SANTORAL: Abundi, prev. i mr.; Ig-
nasi Delgado, b. i mr.; Joan Gualbert,
ab.; Josep Fernández, prev. i mr.;
Marciana, vg. i mr.

13. DISSABTE

Del dissabte, *Verd.* O bé, **sant Enric**
(ML), *Blanc*. O bé, **Memòria de Santa
Maria en dissabte** (ML), *Blanc*. Lectu-
res: Isaïes 6,1-8 / Salm 92 / Mateu
10,24-33
SANTORAL: Eusebi de Cartago, b.;
Sara, vg.; Teresa de Jesús dels An-
des, rel.

El Sant 11 de juliol

Olga de Kíiv

Olga de Kíiv és considerada la primera santa del poble rus. Va tenir un gran impacte en la propagació del cristianisme en aquesta federació de tribus eslaves, que va ser l'origen de les actuals Ucraïna, Bielorússia i Rússia. Nascuda el 879, la santa va casar-se amb el príncep Igor I de Kíiv l'any 903. L'any 945, el seu marit va ser assassinat, i Olga va esdevenir la sobirana del poble. Tot i tenir fama de cruel, ja que es diu que va fer assassinar centenars dels seus seguidors perquè eren sospitosos de la mort del seu marit, l'any 957 Olga es va convertir al cristianisme, i es va fer batejar a Constantinoble. A partir d'aquest moment, la santa va dedicar

tots els seus esforços a la propagació del cristianisme, una missió que va realitzar amb l'ajuda de sant Adalbert de Magdeburg. Tot i aconseguir que arribessin a Kíiv un gran nombre de missioners, no va ser fins que va governar el seu net, el príncep sant Vladímir I, que el cristianisme va esdevenir la religió oficial del poble rus. La seva festa se celebra l'11 de juliol en el calendari julià, que correspon al 24 de juliol del calendari gregorià. L'any 1547, l'Església ortodoxa va nomenar Olga com una de les santes amb categoria d'apòstol, un honor que comparteix amb Maria Magdalena, Fotina, Tecla i Helena de Constantinoble. ■

CONSOL MUÑOZ
Franciscana
missionera

La Litúrgia de les Hores és la pregària perenne dels membres de l'Església, per a la santificació de totes les hores del dia i de la nit

Litúrgia de les Hores i espiritualitat

La litúrgia és de summa importància per a la vida espiritual dels qui formem l'Església, ja que en la litúrgia celebrem la fe de l'Església.

En primer lloc, tenim els sagraments, particularment l'Eucaristia, però no podem deixar de banda altres formes litúrgiques de professar la nostra fe i d'alimentar la nostra espiritualitat, com, per exemple, amb el res de la Litúrgia de les Hores, que és una autèntica escola de pregària.

L'Ordenació general de la Litúrgia de les Hores, en el n. 1, ens diu que "la pregària pública i comunitària del poble de Déu figura, amb raó, entre les comeses principals de l'Església". Per això la pregària de la Litúrgia de les Hores no para mai de realitzar-se, des d'un confí a l'altre de la terra. És la pregària perenne dels membres de l'Església, per a la santificació de totes les hores del dia i de la nit, és a dir, de tot temps.

La mateixa ordenació ens diu que quan els fidels som convocats i ens reunim per a la Litúrgia de les Hores, unint els nostres cors i veus, visibilitzem l'Església que celebra el misteri de Crist (n. 22). Per tant, cal preparar i celebrar amb molta cura aquesta litúrgia, perquè la nostra pregària sigui la celebració del misteri de Crist.

Pel que fa al fet que l'Església es preocupa de la vida espiritual dels seus fidels, ella ens recorda que "és veritablement desitjable que la Litúrgia de les Hores penetri, animi i orienti profundament tota la pregària cristiana, es converteixi en la seva expressió i aliment amb eficàcia la vida espiritual del poble de Déu" (*Laudis canticum*, 8). Per tant, agraïm a la Litúrgia de les Hores l'aliment espiritual que ens proporciona, i el sosteniment per a la nostra pregària personal.

La *Sacrosanctum concilium* ens diu als religiosos: "Els membres de qualsevol Institut d'estat de perfecció que, en virtut de les constitucions, resen alguna part de l'Ofici Diví, fan pregària pública de l'Església" (n. 98). I afegeix de quina manera hem de pregar amb la Litúrgia de les Hores: "Que tots aquells que resen l'Ofici, bé sigui en cor, bé sigui en comú, acompleixin la funció que se'ls ha confiat amb la màxima perfecció, tant per devoció interna com per la manera externa de procedir" (n. 99).

De ben segur que si vivim internament l'espiritualitat que ens proporciona l'Ofici Diví, també hi estarà en consonància la manera externa de celebrar-lo, i ho manifestarem amb una celebració digna, atenta i fervorosa. ■

“Grans històries” a l'estiu

Alguns dels protagonistes d'aquesta temporada.

DAVID GARCÍA GIMENO

Director FEP Mare de Déu de la Salut

El viatge no s'acaba mai. Només els viatgers s'acaben. I fins i tot ells poden perdurar en forma de memòria, de record, de relat, de *Grans històries*. Quan el viatger s'ha assegut a la sorra de la platja i ha dit: “No hi ha res més a veure”, sabia que no era així. El final d'un viatge no és més que el començament d'un altre.

S'ha de veure el que no s'ha vist,

veure una altra vegada el que ja es va veure, veure a la primavera el que s'havia vist a l'estiu, veure de dia el que es va veure de nit, amb sol al lloc on l'altra vegada plovia, veure el camp de blat tendre, el fruit granat, la pedra que ha canviat de lloc, l'ombra que no hi era.

Escotar de nou (temporada número 11), aquest estiu, el programa *Grans històries* de Ràdio Estel! Un programa de ràdio d'intercanvi intergeneracional i bidireccional desenvolupat pels alumnes d'infantil i primària del Col·legi FEP Mare de

Déu de la Salut (Fundació d'Escoles Parroquials de l'arquebisbat de Barcelona) de Badalona i la gent gran de la residència d'avis Llegat Roca i Pi (Fundació Roca i Pi) de la mateixa ciutat.

Les persones grans, per les seves vivències, experiències, aporten molt a les noves generacions i la comunitat educativa pot aprendre i col·laborar amb elles per tal de satisfer algunes de les seves necessitats, ja siguin socials com afectives. Donar-los un rol social i fer-los participants d'un projecte comunitari, millorar la seva autoestima i salut psicològica.

En una societat com la nostra, caracteritzada per una pèrdua de valors socials i una manca de comunicació intergeneracional, cal establir noves modalitats d'aprenentatge que fomentin el diàleg i la convivència entre generacions.

D'aquesta necessitat neix el programa *Grans històries*, que pretén facilitar l'aprenentatge i coexistència entre petits i grans, fomentar el diàleg entre generacions i potenciar l'esperit solidari dels alumnes.

Un programa que, a més d'aportar als alumnes nous coneixements, fomenta el desenvolupament de valors de l'humanisme cristià, hàbits i actituds per tal que totes dues generacions es mirin als ulls, es donin la mà i caminin juntes.

No us perdeu els programes d'aquesta nova temporada amb moltes novetats i sorpreses. Gaudiu i compartiu aquest estiu de les *Grans històries* en família! Molt bon estiu en família a totes i tots! ■

Club Nous Amics

LLUMS DE NADAL A LA TOSCANA

Del 9 al 13 de desembre del 2024, viu l'experiència dels tradicionals mercats nadalencs

**No et quedis sense plaça
i reserva ja amb els preus especials
per als membres del Club Nous Amics!**

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.
Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

Cartes

Experiència d'acolitat a la catedral de Girona

Actualment vivim una realitat de dificultats a l'entorn de la nostra Església catòlica i les seves diòcesis i parròquies. El bisbe de Girona, Octavi, reivindica que el component laic i femení serà cada vegada més present a les celebracions de la Paraula en la necessitat d'acostar l'Església a una societat actual molt més laica.

Vull agrair a Mn. Joan Baburés, canonge i mestre de cerimònies de la catedral gironina, l'oportunitat de participar de les celebracions religioses al temple homònim com a acòlit, la funció del qual respon a la voluntat de servei, un ministeri no ordenat d'assistir en la preparació de l'altar, així com l'acompanyament amb la Creu, l'encens o ciris, entre d'altres. El moment d'acompanyar l'Evangeli o encensar el pa i el vi són exemples de la col·laboració mútua i comunió necessària entre preveres i acòlits. Fer d'acòlit implica que cadascú trobi un paper específic a la cerimònia i en el servei diari a la nostra fe. Gràcies a tots els canonges de la catedral i acòlits l'aprenentatge transmès a cada eucaristia.

ALEIX CALLE PADULLÉS

Vetlla de Corpus

Amb ocasió de la preparació de la vetlla de Corpus, celebrada a la basílica i parròquia de la Sagrada Família, he estat una de les persones encarregades de difondre i animar a assistir a aquesta celebració.

I ens trobem amb sorpreses. No dels feligresos habituals, que, per dir-ho d'alguna manera, ja estan predisposats i s'hi apunten amb el mateix entusiasme que en anys anteriors.

Em refereixo a persones que hi venen esporàdicament. Totes reben la invitació amb amabilitat, però amb certa sorpresa i un entusiasmador "sí" a participar en aquest important acte eucarístic. Pel que he viscut, crec que hi ha necessitat d'estar amb Jesús Sagramentat. Diria que cal fer-ne difusió i animar, engrescar molts fidels a ser participants de la vida de l'Església, no tan sols en ocasions com en aquesta vetlla de Corpus, sinó fer-ho tot l'any en qualsevol ocasió que es presenti.

I és que l'amor a l'Eucaristia, a Jesús Sagramentat no és un tresor enterrat a la terra, no, tan sols cal apartar unes quantes males herbes perquè surti a la llum.

JUAN RIBAS

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Ordenació de vuit preveres

El 29 de juny va tenir lloc a la catedral de Còrdova l'ordenació de vuit preveres, presidida pel bisbe Demetrio Fernández. Va ser una jornada esplendorosa i magnífica, plena d'unció, emoció, gran goig i alegria, no només per a l'Església, sinó per a tota la societat que, des de la riba de la fe, contempla els sacerdots com a heralds de l'Evangeli, ministres del Senyor, que entreguen la vida a l'anunci, celebració i realització de la Bona Notícia.

Des de la imatge d'aquell sacerdot protagonista de la novel·la de Georges Bernanos, *Diari d'un capellà rural*, fins a la silueta del personatge central de *El poder i la glòria*, novel·la de Graham Greene en la qual un sacerdot mexicà, assetjat per la revolució, és capaç de moltes baixeses i d'heroïcitats sublimes, la figura dels sacerdots s'ha vist uns cops exalçada i d'altres, entelada.

En la seva primera carta pastoral a la diòcesi, l'actual bisbe d'Alcalá, Antonio Prieto, assenyalava els principals problemes i dificultats dels sacerdots: "Preguem pels sacerdots. No corren temps fàcils per a ells. A les dificultats de sempre, hem d'afegir els reptes de la nostra societat contemporània: la sobrecàrrega de treball per la disminució del nombre de vocacions, l'estrès i la necessitat psicològica de resultats immediats, que s'imposa com a criteri de vida, el maneig de les noves tecnologies, l'esclavatge de les addiccions, les ferides afectives, les mancances educacionals i els cants de sirena de la nostra cultura hedonista i pragmàtica. Portem el tresor del ministeri en gerres de terrissa, per això ens cal ajudar-nos els uns als altres. Cal transmetre de manera prioritària i de totes les maneres possibles: 'Déu t'estima, Crist ha mort per tu.'"

Visió esplèndida la d'Antonio Prieto!

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

“Som molts els científics que creiem en Déu”

Mn. Francesc Nicolau és el col·laborador més veterà del nostre setmanari

MAC

Fotos: Agustí Codinach

“Aquesta sensibilitat per les matemàtiques la hi dec a la meva mare, perquè era molt intel·ligent”

“Penso que la ciència també porta a Déu; no n’he dubtat mai”

Licenciat en Sagrada Teologia i en Ciències Exactes, Mn. Francesc Nicolau Pous (Molins de Rei, 1930) és un dels divulgadors científics catalans més reconeguts avui dia. Escriu setmanalment a *Catalunya Cristiana* des de l’11 de juny del 1983. Això vol dir més de 2.650 articles científics, la meitat dels quals van servir de base per a 23 llibres que mossèn Nicolau ha publicat, d’un total de 26. És el col·laborador més veterà del nostre setmanari.

Mn. Nicolau, quan va sentir la crida al sacerdoci?

No ho sé ben bé. Jo diria que és una vocació gairebé congènita... Havia fet la Primera Comunió i li vaig dir a mossèn Paradedà, rector de l’església de Sant Miquel, a Molins de Rei, el meu poble, que m’agradaria ser escolanet. “Per què vols ser escolanet?”, em va preguntar. “Perquè després m’agradaria ser mossèn”, li vaig contestar. “No tots els escolanets han arribat a ser mossens, ni tots els mossens han hagut de ser escolanets”, em va dir. “Bé, però deixeu-me ser escolanet”, li vaig insistir. I així va ser. Jo tenia llavors nou anys.

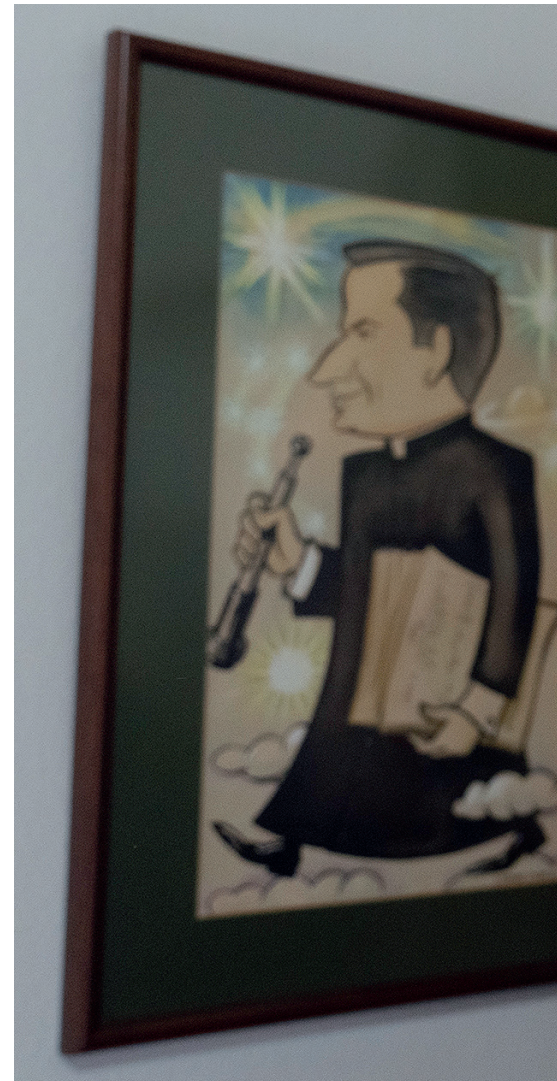
Va néixer en el si d’una família molt cristiana.

Sobretot la mare, que era una *santeta*. Es deia Eulàlia. El meu pare, l’Isidre, era pintor de parets. En

aquell moment érem tres germans (haviem estat sis). I esclata la guerra civil. Recordo encara ara, als meus noranta-tres anys, com les flames destruïen l’església de Sant Miquel el 1936. Quina pena que em va fer! La mare m’aconsellava que si parlava amb algú, no hi parlés de Déu, perquè molts dels que anaven a missa, els citaven i els mataven. També cremaven els objectes religiosos que trobaven a les cases. La mare va amagar els que hi teníem, però a casa no van venir. Va començar un període de penúria econòmica per a tots nosaltres. Al pare ja no el contractaven per fer de pintor; va haver de fer de pagès. La mare feia feines per les cases. Vam patir molta fam.

Molt important va ser la seva etapa de formació.

Efectivament. Per entrar al Seminari Menor de Barcelona —situat a l’edifici de la Conreria (Tiana), pertanyent al monestir de la Cartoixa de Santa Maria de Montalegre—, s’havia de pagar. Em van dir que m’hi

Mn. Francesc Nicolau, un savi del nostre temps.

matriculés, però que estudiés a casa. Tenia onze anys. Mossèn Paradedà em prenia la lliçó i al juny hi anava a examinar-me. Vaig aprovar totes les assignatures, però amb notes no gaire brillants. Als dotze anys vaig fer el mateix. Sortosament, el meu rector va trobar un benefactor que em pagaria els estudis. I, als tretze anys, vaig poder entrar finalment a la Conreria com a estudiant. Hi vaig estar dos anys. A l'assignatura de matemàtiques sempre obtenia, de nota, excel·lents amb matrícula d'honor.

Un bon presagi...

He de dir que aquesta sensibilitat per les matemàtiques la hi dec, en certa manera, a la meva mare, perquè era molt intel·ligent. Anava a comprar i abans que la venedora li desvelés la quantitat exacta a pagar, ella ja n'havia fet el càlcul mental i li deia: "Puja dotze amb cinquanta, oi?"

Després va estudiar al Seminari Conciliar de Barcelona.

Sí. Un cop acabat el primer curs de Teologia, em va cridar el rector

del Seminari i em va comunicar que m'enviaven a estudiar a Roma, amb totes les despeses pagades. Tenia 20 anys. Hi vaig estar quatre anys. Vaig ser ordenat de prevere el 19 de març del 1954. Vaig començar a exercir com a capellà a la perifèria de Roma; cada diumenge feia missa i confessava.

I retorna a Catalunya.

Venia de Roma amb la llicenciatura en Sagrada Teologia. Em vaig presentar davant del bisbe, Gregorio Modrego, i li vaig exposar si me'n tornava cap a Roma per fer la tesi doctoral. Em va dir que amb la llicenciatura ja en tenia prou i que em matriculés a la Universitat pública, a la facultat de Ciències, per estudiar Matemàtiques. Una carrera de cinc anys. Mentrestant, em van nomenar vicari de Parets del Vallès. Va coincidir, en aquelles mateixes dates, que el rector de Sant Feliu de Llobregat havia mort i em van demanar que hi anés immediatament perquè hi havia molta feina pastoral. El setembre del 1955 residia ja a Sant Feliu i als ma-

tins anava a la Universitat a estudiar Matemàtiques. El primer any, vaig aprovar totes les assignatures amb grans dificultats, perquè no trobava hores per estudiar.

Molt difícil de compaginar-ho...

Certament. Durant el segon any de carrera, continuava vivint a Sant Feliu. Acabo el curs i em suspenen una assignatura, geometria descriptiva. I he de presentar-me al setembre sense haver estudiat gaire; sortosament vaig aprovar amb un notable. Fer de capellà i estudiar la carrera de Matemàtiques era molt complicat. Acabat el segon curs, el doctor Isidre Gomà, director d'estudis del Seminari Conciliar de Barcelona durant molts anys, va parlar amb el bisbe Modrego sobre la meva trajectòria. Tenia llavors 26 anys. Van decidir que, des del tercer any de carrera, visqués a Barcelona a casa del doctor Gomà, que la meua etapa a Sant Feliu havia acabat (tot i que hi vaig continuar anant els caps de setmana; un vincle que es va prolongar en el temps, fins fa dotze anys)

“Procuro fer articles ben variats (astronomia, biologia, medi ambient...) a l’abast de tothom”

“Per als cristians, la vida només té sentit si allò que fem, ho fem en nom de Déu”

i que havia de substituir el professor Oliveras, que impartia l’assignatura de matemàtiques al Seminari. També em van nomenar director del departament de Ciències de la Conreria i hi ensenyava matemàtiques. Vaig acabar la llicenciatura amb la nota màxima.

Hi ha persones que pensen que la ciència i la religió són dues realitats antagòniques, incompatibles. Cal incentivar avui dia el diàleg entre ciència i religió?

I tant! Així la gent s’adonarà que som molts els científics que creiem en Déu. Potser més de la meitat dels científics som creients. El mateix Albert Einstein era creient, però no era catòlic, perquè no el van educar en el catolicisme. Penso que la ciència també porta a Déu; no n’he dubtat mai. En totes les coses creades s’hi observa una intel·ligència superior. Per exemple, en el funcionament d’un àtom; hi ha una intel·ligència superior que l’ha creat.

Fa quaranta-un anys que col·labora a Catalunya Cristiana.

Sí, mossèn Joan Evangelista Jarque, director llavors de *Catalunya Cristiana* i cofundador, juntament amb mossèn Francesc Malgosa, del setmanari, em va proposar de col·laborar-hi. I vaig acceptar de seguida. M’agrada tot el que és voluntat de Déu. Els temes que hi tracto els busco en diaris o revistes, i en faig una síntesi. Procuro fer articles ben variats (sobre astronomia, biologia, medi ambient...) i que siguin comprensibles, a l’abast de tothom. El que en el diari o la revista apareix una mica feixuc, jo intento fer-ho lleuger per als lectors. Aquesta és la meva comensa en el setmanari.

El proper 24 d’agost, si Déu vol, farà 94 anys. Quin balanç faria de la seva vida, tan llarga i fructífera?

Sempre he procurat fer la voluntat de Déu. Aquesta ha estat la meva divisa. Cada dia m’adreço a ell i li dic: “Senyor, el que vós vulgueu.” Cal aprofitar bé la vida, que a mi m’ha passat com una exhalació. Per als cristians, la vida només té sentit si allò que fem, ho fem en nom de Déu. ■

Al jardí de la residència sacerdotal Sant Josep Oriol, on viu des de fa uns quants anys.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Hi ha serps que es reconeixen pel sentit de l'olfacte

Flickr / Oregon Department of Fish & Wildlife

Els científics han demostrat que les serps de garrotera senten la necessitat de reconèixer-se entre elles.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Em direu que això té ben poc interès. Ja sabem que, per exemple, els gossos es reconeixen per l'olor. Què té d'extraordinari que les serps puguin fer-ho igualment? I quin interès té que ho facin? Teniu tota la raó. És el mateix que he pensat jo quan m'he trobat amb un article que ho explicava. Però després he pensat: sí que és interessant veure com treballen els científics per tal d'anar millorant el coneixement de la natura. Per això he decidit resumir el que ens descriu el científic Asher

Elbein al diari *The New York Times* sobre aquest tema.

Les serps, com també tots els mamífers, tenen a la pell secrecions líquides que deixen un rastre d'olor. Els investigadors biològics van fregar amb cotonets desmaquilladors la part de sota de dues serps per recollir-ne mostres d'olors i van col·locar aquests cotonets als dos extrems d'unes capses llargues i estretes i després van oferir altres opcions: la mateixa olor modificada amb oli d'oliva i també altres olors de serps modificades o sense modificar. Després van quantificar l'interès que tenien les serps per com feien vibrar la llengua per captar l'olor. Una estona més llarga indicava més interès, és clar. I van poder comprovar que les serps dites de garrotera es concentren en la seva pròpia olor, sense parar cap atenció a les olors d'altres

serps. Conclusió: aquestes serps de garrotera es reconeixen entre elles per l'olor.

Com que són serps gregàries que viuen en grans grups formant xarxes, sobretot durant la temporada que estan més actives, és per a elles una necessitat reconèixer-se per continuar formant el grup.

Totes les serps ho fan així? S'ha fet un experiment anàleg amb pitons i ha resultat negatiu. Serà que tenen incapacitat per reconèixer-se? O potser simplement que no tinguin interès per fer-ho? No ho sabem. Però les serps de garrotera han mostrat clarament que al menys elles sí que tenen interès a trobar-se i fer vida comunitària.

Ja veieu, doncs, quines conseqüències comporten els experiments científics, encara que siguin de poc interès per a nosaltres... ■

TRADICIONS GASTRONÒMIQUES

La llobina o llobarro

Flickr / Javier Lasrras

La llobina és una menja molt rica en minerals i proteïnes.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Arxiver dels Caputxins

A la sèrie estiuenca d'enguany us voldria parlar sobre alguns aspectes de la cuina pairal i conventual. En la tradició culinària monàstica un dels peixos més estimats per als dies de festa és el llobarro. Es tracta d'un peix força gros, platejat, que presenta unes zones ombrejades de color negre a la part superior i amb una carn de gust molt refinat al paladar, puix que és un peix depredador que només s'alimenta de petits crustacis i de gambetes, d'ací el

nom de "lloba" (lloba-rro, o llobina, del llatí *Labrax lupus*).

La llobina forma part de nombrosos guisats conventuals de peix per als dies nadalencs, ja que és un peix molt estacional o de temporada. En efecte, la seva captura s'escau en temps hivernal, i als antics convents de caputxins situats al litoral mediterrani, com ara a Tortosa, Tarragona, Vilanova de Cubelles, Barcelona, Mataró, Arenys de Mar, Calella de la Costa i Blanes, solien guisar, de manera excepcional, la llobina en ocasió d'aquelles festes que s'esqueien dins del cicle nadalenc.

La llobina és una menja molt rica en minerals i proteïnes i és, alhora, de molt fàcil digestió. Actualment els dietistes la recomanen, atès que és un peix no gaire calòric, poc greixós i molt apte per prevenir les malalti-

es cardiovasculars. La llobina es pot guisar de moltes maneres, essent una de les més tradicionals, als convents, cuinar-la al forn i servir-la, després, al refetor damunt d'una base, o coixí, d'espínacs cuinats a la cassola amb una bona pinyonada i panses.

En canvi, als convents de caputxins situats a la Catalunya interior, com eren els de Tremp, Solsona, Igualada, Martorell, Cervera, Manresa i Sant Celoni, on la cuina conventual de peixera molt més reduïda i on habitualment se solia menjar pesca salada —especialment arengades i bacallà—, en els moments que hi havia la possibilitat de menjar peix fresc, aquest solia ser de carpes o bé truita de riu. A l'article vinent us vull parlar, si a Déu plau, de com cuinar el rèmol, un peix gustós d'una curiosa forma aplanada. ■

JAIME SANZ SANTACRUZ

Reza, ama, vive y disfruta

Ediciones Palabra, 2004, 480 pàg.

El qui procura seguir de prop els passos de Jesús esdevé, als ulls dels seus contemporanis, una persona que sap estimar i un referent perquè d'altres s'interessin pel model d'humanitat que és Jesucrist.

VINÍCIUS AUGUSTO TEIXEIRA

Por los senderos del misterio

Editorial Narcea, 2024, 156 pàg.

Aquest assaig presenta algunes pautes de l'espiritualitat com a dimensió intrínseca de l'ésser humà, un desplegament de l'autotranscendència que amara el que tenim de més rellevant per conduir-nos a la plenitud.

M. ÁNGELES GARCÍA-CARPINTERO

Una historia de las mujeres

Editorial Claret, 2024, 294 pàg.

Els noms de dones han estat silenciats a la història, tot i que no sempre. Entre el segle X i començaments de l'XI, la presència activa i reconeguda de les dones és notòria als primers documents de dret.

JOSEP PLA

La inflación alemana

Edicions Destino, 2024, 400 pàg.

Recull de cròniques de Josep Pla, quan era corresponsal a Berlín del diari *La Publicitat*, aplegades per primera vegada en un sol volum. Una aportació de primer ordre del cèlebre escriptor al periodisme.

RAFAEL SOSPEDRA-ROCA I F. XAVIER HERNÁNDEZ-CARDONA

Guia didáctica de la batalla de l'Ebre

Rafael Dalmau Editor, 2024, 200 pàg.

Aproximació polièdrica i científica a la batalla de l'Ebre, organitzada en tres parts: la crònica dels fets, la complexitat del conflicte i els llocs i les evidències per articular un trajecte transtemporal.

AUDREY MAGEE

La colònia

Edicions del Periscopi, 2024, 376 pàg.

Novel·la coral i irònica, amb uns personatges inoblidables (en Lloyd, un pintor, o en Masson, un lingüista), que mostra els efectes devastadors de l'imperialisme, que traspasa els individus i en determina els actes.

CRÍTICA DE CINE

L'acompliment dels somnis

MONTSE CLAVERAS

Doctora en Història de l'Art i
professora de Religió

Aquesta pel·lícula és l'adaptació de la novel·la de Paul Gallico, dirigida per Anthony Fabian. Explica com una humil dona, d'uns cinquanta anys, que fa la neteja a casa d'una senyora rica, un dia queda encisada per un vestit de Christian Dior. A partir d'aquest moment, acarona la idea i el somni d'anar a París per comprar-se'l.

Viatja des de Londres fins a arribar a la capital francesa. Allà, a l'estudi del modista, tot és luxe i sofisticació. Hi percebem la clara diferència entre classes socials. D'una banda, la dona elegant, activa i desagradable, gerent de la casa de moda (molt ben interpretada per Isabelle Huppert) descarta o allunya els qui no són de la seva categoria. D'altra banda, la Sra. Harris, de classe treballadora, lluita i reivindica que la moda no sigui exclusiva, sinó que arribi a tothom.

La pel·lícula parla dels desigs, del fet que els somnis es poden assolir, de l'entusiasme davant la vida, de la

soledat en la viudetat, de l'amistat. També de la decepció, el desengany, el fracàs.

Parla de la bondat i la llum que desprenen algunes persones, com l'Ada Harris. Aquestes fan sortir dels qui tenen a prop el millor de dins seu. Sempre amb un somriure, amb bona cara i amb generositat, veient i fent veure el costat positiu de la vida. I Melville ho fa amb gran mestratge.

Els somnises compleixen si hom hi posa voluntat. L'Ada no pot assolir la compra d'un vestit de Dior però hi posa esforç, treball, la pensió de viudetat i el que guanya a les travesses i mostra que els seus diners són tan vàlids, bons i legítims com els de qualsevol altre.

És un film entretingut, agradable, simpàtic i ple de fantasia. També és previsible i sense cap altra pretensió que fer passar una bona estona. Va ser nominada a diferents premis. Potser perquè fa palès que l'acompliment dels somnis et reemborsa amb escreix l'esforç dut a terme. ■

AMB BON HUMOR

"EL VIAJE A PARÍS DE LA SRA. HARRIS"

DIRECTOR: Anthony Fabian
GUIÓ: Carroll Cartwright, Anthony Fabian, Olivia Hetreed, Keith Thompson

REPARTIMENT: Lesley Manville, Jason Isaacs, Anna Chancellor, Alba Baptista, Isabelle Huppert, entre d'altres

Comèdia, drama

Regne Unit, 2022, 111 minuts

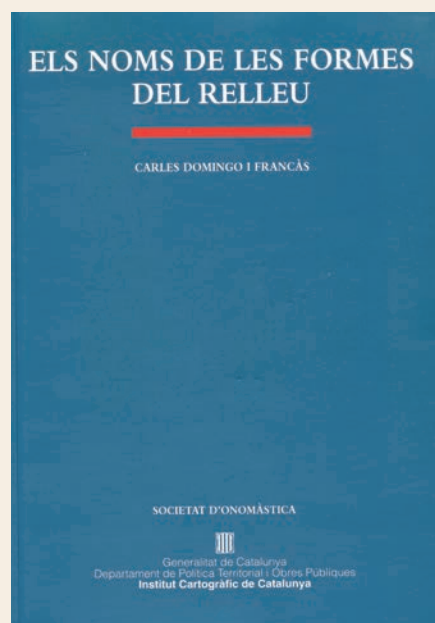
CRÍTICA LITERÀRIA

Lèxic enlluernador —

**MN. JOSEP RUAIX
I VINYET**

*Eclesiàstic, gramàtic
i escriptor*

CARLES DOMINGO I FRANCÀS

Els noms de les formes del relleu
Societat d'Onomàstica, 1997,
326 pàg.

Havia col·laborat una mica amb l'autor en la redacció d'aquest llibre, però encara no l'havia llegit un cop publicat. Ara ho he pogut fer i he quedat enlluernat per l'abundor de lèxic que conté (uns mil tres-cents termes), com també per la seva traça a classificar-lo i a explicar-lo, sempre basant-se en documentació i en el coneixement del terreny i enfocant-ho tot amb esperit científic.

Aquest volum, coeditat per l'Institut Cartogràfic de Catalunya, estudia les formes del relleu del domini lingüístic català (excepte l'Alguer). En vint-i-set capítols, ens va presentant el lèxic referent a les elevacions i depressions del terreny, a la seva varietat de formes, d'accidents, de característiques, etc. El lector queda parat de tanta riquesa lingüística, amb una complexitat que Carles Domingo, farmacèutic de professió (ara jubilat), dosifica, organitza i fa entendre.

Naturalment, l'obra compta amb una introducció, amb un indispensable índex de termes i amb una sèrie d'il·lustracions. Havent arribat al final, hom està satisfet d'haver après tantes coses. A més, com ja he dit, Domingo, barceloní enamorat de la nostra llengua (que, en temps ja reculats, va ensenyar), escriu amb traça, domina molt el llenguatge i es complau a fer servir un estil saborós. Heus ací un tast de la seva prosa:

“El massís de Garraf presenta en general unes formes d'elevació abruptes que contrasten amb l'estesa dels plans del capdamunt. Aquest seguit d'altiplans li confereix un aspecte compacte, i és que les valls que tanmateix s'hi inscriuen en tallen més que no en rompen la continuïtat. Hi practiquen incisions, no trencaments, amb la successió gradual i l'ampli desenvolupament transversal que això darrer comporta” (pàg. 254).

Encara que aquest llibre va ser publicat fa aproximadament un quart de segle, continua essent útil per a preservar el nostre vocabulari genuí. Tenim un tresor en el camp lexical. No el deixem perdre. ■

UN NOU LLINDAR

Jesús i la mobilitat humana

En la Jornada dedicada a la mobilitat i al trànsit, volem accentuar aspectes que són fonamentals per fer de la mobilitat un mitjà de relació humana i de respecte quan es refereix sobretot a la circulació i conducció de vehicles. Hem d'estar convençuts que conduir bé és una forma educada d'exercir la caritat, que és la font d'una bona relació humana, un acte moral que ens predisposa a fer als altres allò que voldríem que ens fessin a nosaltres. Tanmateix, quan agafam el cotxe o un altre vehicle de transport hem de ser conscients que es tracta de la utilització d'un mitjà per respectar-nos i fer-nos bé els uns als altres.

El trànsit pels carrers, carreteres, autovies, autopistes i camins veïnals ens dona la possibilitat de conduir correctament, mostrar respecte a l'altre, aturar-se quan pertoca, cedir el pas quan se'ns indica, evitar l'agressivitat verbal i gestos insolents, donar preferència quan l'altre en té, respectar les senyalitzacions sense rebaixes, contribuir a un diàleg constructiu sobre els carrers i l'asfalt, evitant substàncies nocives que ens facin perdre el control. Cal fer del trànsit un bon espai de convivència.

El fonament és Jesús, ja que ell es defineix com a “Camí”, “Veritat” i “Vida” (cf. Jn 14,6). Una paraula encoratjadora dirigida a tots, homes i dones transportistes i conductors, com també als vianants, ja que la mobilitat ens afecta a tots. Caminar amb Jesús ens obliga a ser bons conductors i posar en rodatge aquelles actituds i habilitats per ser-ho, no només en el viatge, sinó sempre. Quan Jesús ens diu “Jo som la Vida” ens convida a defensar-la i respectar-la sempre, més quan hi ha el risc o el perill de perdre-la.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Marcos Aceituno, Maria Balart, Pilarín
Bayés, Esther Borrego, Pepe Collado, Montse
Claveras, Ángeles Conde, Juanjo Fernán-
dez, Bernat Folcrà, Anna Formatger, David
García, Antonio Gil, Alberto Masó, Ignasi
Miranda, Glòria Monés, Consol Muñoz,
Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat,
Montse de Paz, Teresa Pueyo-Toquero,
Quique, Mercè Raga, Josep Ruaix, Valentí
Serra, Bárbara Sotomayor, Sebastià Tal-
tavull, Bàrbara Virgil

**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

 Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 7 de juliol**, a les 20.00,
concert de The Latymer Upper
School, Choral Items i Choral &
Orchestral a benefici de la Funda-
ció Manos Providentes (c/ Consell
de Cent, 293 - Barcelona, tel. 600
250 929).

XXVICURS D'ORGUE DEL MARESME

Del **dilluns 26 d'agost al dissabte 31**,
curs d'orgue amb Montserrat Torrent
i Guido Iotti (www.cursorgue.com).

Girona

TRÀNSIT

El **diumenge 7 de juliol**, a les 19.00,
missa per la jornada de responsabili-
tat en el trànsit presidida pel bisbe fra
Octavi Vilà a l'església de Sant Josep
de Girona.

CATEDRAL DE GIRONA

El **dilluns 8 de juliol**, a les 19.30, con-
cert del cor St. Benedict's Concert
Choir, Girls Choir and Pafities.

FRANCESC TORRALBA

El **dimarts 9 de juliol**, a les 19.00,
presentació del llibre de Francesc Tor-
ralba *Benaurances per a agnòstics* amb
Xavier Delòs i l'autor a la Llibreria
Drac d'Olot.

CATALONIA SACRA

El **dissabte 13 de juliol**, a les 11.00,
visita guiada *El triangle d'Olot* (esglé-
sia de Sant Esteve, santuari del Tura
i Museu dels Sants). Reserves: www.
cataloniasacra.cat.

Sant Feliu de Llobregat

LITÚRGIA

Del **dilluns 22 de juliol al dissabte 27**,
I Trobada d'Animadors de Cant per a la
Litúrgia a Montserrat amb Cinta Ollé
(https://trobadesianimadorsdecant.
cat).

Solsona

FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA DELS
PIRINEUS

El **divendres 12 de juliol**, a les 20.00,
Sfere Vocali interpreta *Sospirs* a l'es-
glésia de Sant Esteve de Bagà.

Tarragona

MONESTIR DE POBLET

El **dijous 11 de juliol**, a les 12.00, missa
conventual i benedicció abacial del P.
Rafel Barruè, nou abat de Poblet.

CATEDRAL DE TARRAGONA

El **dissabte 13 de juliol**, a les 21.00,
concert de la soprano Anna Penalba,
el baríton Lluís Sintès i el pianista Jor-
di Pascual al claustre.

MARE DE DÉU DEL CARME

El **dissabte 13 de juliol**, a les 18.00, euca-
ristia i processó marinera amb la imatge
de la Mare de Déu del Carme a la par-
ròquia de Sant Pere Apòstol de Calafell.

Terrassa

PATRIMONI

El **diumenge 7 de juliol**, a les 11.00, vi-
sita guiada *La Doma, tresor medieval de
la Garriga*. Reserves: tel. 610 477 823.

MONESTIR DE SANT CUGAT DEL
VALLÈS

El **dissabte 13 de juliol**, a les 10.00,
visita guiada *Monestir de Sant Cugat*.
El més poderós del comtat de Barcelona.
Reserves: tel. 936 759 952.

Urgell

SANT CRISTÒFOL

El **dimecres 10 de juliol**, festa de
Sant Cristòfol a Canillo (Andorra): a
les 11.00, missa solemne a la plaça
Carlemany i benedicció de vehicles.

FESTIVAL INTERNACIONAL
ORGUE&ND

El **dissabte 13 de juliol**, a les 21.30, con-
cert d'orgue amb Anna Orlova a l'esglé-
sia de Sant Esteve d'Andorra la Vella.

Vic

COVA DE MANRESA

El **diumenge 21 de juliol al dimarts
30**, exercicis espirituals amb Carlos
Domínguez, s.j. (tel. 938 720 422).

PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA

Perquè la Unció dels Malalts doni a les
persones que la rebin i als seus éssers es-
timats la força del Senyor, i esdevingui
un signe visible de compassió i esperança

“Teixim una xarxa artificial amb la intenció que esdevingui el més natural possible”

MERCÈ RAGA
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

El Servei de Famílies Col·laboradores porta en actiu gairebé 40 anys. Pertany a l'Ajuntament de Barcelona i està gestionat per la Fundació Surt. L'objectiu és proporcionar ajuda a famílies que, de manera temporal i per diferents circumstàncies, necessiten que altres persones els donin un cop de mà per atendre els infants. En parlem amb Mayca Velasco, coordinadora del servei (tel. 932 915 966, sfc@bcn.cat).

Com funciona aquest servei?

Té molt a veure amb el ritme i amb la vida de les ciutats, i és que a les ciutats estem molt sols, molt individuals, no comptem amb aquella tribu, amb aquella família, amb aquella xarxa que es pot tenir en poblacions o ambients més petits. El que fem és posar en contacte famílies solidàries amb aquestes que necessiten suport i que no tenen la xarxa. Teixim una xarxa artificial amb la intenció que esdevingui el més natural possible.

De quin perfil de famílies parlem?

El 66% de les demandes són famílies monoparentals femenines, monoparentals masculines, progenitors que estan separats i progenitors que estan en situació de dificultat i de vulnerabilitat, perquè el nostre servei es demana mitjançant derivació d'altres agents que detecten o que reben la necessitat d'ajuda per part de les famílies.

Una persona que vulgui ser col·laboradora d'aquest servei, quins requisits ha de complir?

El nostre banc de famílies és molt divers. Tenim famílies que són parelles amb fills, sense fills, gent gran, gent jove, persones soles, persones soles amb fills grans, petits... Aquestes persones tindran una sessió informativa: els explicarem qui som, com funcionem, valorarem la seva motivació i el seu interès i si encaixa en el projecte, i farem un estudi de validació. Quan ens arriba la demanda, busquem el més bé encaix per oferir als infants un entorn familiar, atent, amb aquelles qualitats i característiques que millor vagin amb ells. Tot i que som un servei que resollem els problemes dels adults, el que tenim al centre és l'infant. Volem que estigui acompanyat, amb un entorn afectuós i de qualitat.

MAYCA VELASCO

Coordinadora del Servei de Famílies Col·laboradores

Com us definiu?

Som un servei preventiu. És un servei amb una tasca molt horitzontal on les famílies que volen ajudar ho fan des del mateix nivell i des de la mateixa realitat. Aquestes famílies ofereixen el seu dia a dia. El nen, la nena, s'incorporarà a una dinàmica d'una família que ja existeix i que enriquirà les seves experiències, les seves activitats, la seva forma de ser, de relacionar-se amb altres persones, ampliarà el seu món. Aquest és el punt enriquidor.

Costa el moment de dir adeu a l'infant del qual s'ha tingut cura?

Tots els adeus ens costen..., però és que no són adeus, són un fins aviat. Aquella relació pot perdurar, com en molts altres serveis d'ajuda i de solidaritat, quan es creen vincles bonics. És veritat que la vida ens porta per diferents camins, però també és cert que quan tu formes part d'un nen, tot i que no continuïs a la seva vida, deixes una empremta. Tots tenim el record d'aquella persona que ens va ajudar, d'aquella persona amb la qual jugàvem de petits, que potser no hem tornat a veure, però que segueix sent una persona important que ens va transmetre afecte i valors en el moment del desenvolupament.

El bany.

Hi ha banys i banys. Les col·leccions de Roca compten amb el millor disseny i l'última tecnologia per oferir solucions sostenibles i de qualitat i garantir la millor experiència en l'espai del bany.

Col·lecció TURA dissenyada per Andreu Carulla.